Shakespeare

COLECȚIA BILINGVĂ

Sonete
Sonnets

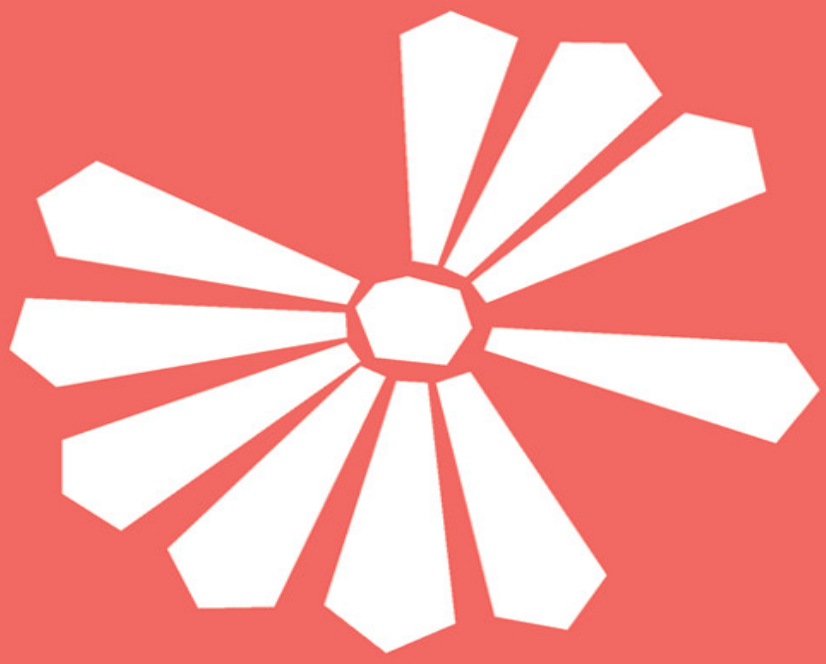

PANDORA

William Shakespeare

Sonete
Sonnets

Traducere din engleză de

Gheorghe Tomozei

Editura Trei
2009

© 2009 by Editura TREI

ISBN ePub: 978-973-1989-21-1

ISBN print: 978-973-88900-3-9

EDITORI:

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Silviu Dragomir

CORECTURĂ:

Roxana Samoilescu

Rodica Petcu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Sonetele 1—126 sunt închinate unui
bărbat (W.H.), cele de la 127—152
Doamnei Brune, iar sonetele
153—154 sunt versiuni ale unei
epigrame greceşti.

Sonete

I

Frumoaselor făpturi le vrem vlăstare,
iar frumuseţii-un spor de dăinuire
şi-n acest chip, plăpând urmaş transpare
purtându-i umbra florii-n veştejire.
Dar tu ce-n ochii tăi îţi afli rug
hrănindu-l cu-a ta flacără, din greu,
duci foame unde-a fost cândva belşug,
însuţi vrăjmaş al dulcelui tău eu.
Tu, care eşti podoaba blândă-a firii
şi-al primăverii crainic de nădejde,
ţi-ngropi în muguri florile iubirii
şi eşti calicul care risipeşte.
Ai milă: ce-i al lumii nu prăda
cu gura gropii şi cu gura ta…

II

De patruzeci de ierni când să te-apropii
şi şanţuri s-or săpa în fruntea-ţi blândă,
semeţul strai ce azi ne umple ochii
va fi o buruiană tremurândă…
„Unde ţi-e harul, dacă îţi vor spune,
unde-i comoara zilelor de vlagă?”
să nu răspunzi că-n ochi. Deşertăciune
va fi cuvântul tău şi-or să-nţeleagă,
slăvindu-ţi frumuseţea, doar în clipa
când vei rosti: „Copilul meu se cade
s-adune şi prisosul şi risipa,
urcând, el va ierta pe-acel ce scade…“
Aceasta să te înnoieşti, se cheamă
cu sânge cald, când moartea-ţi cere vamă…

III

Privindu-te-n oglindă spune-i celui

ce te repetă, că e timpu-acuma
alt chip s-aducă-n lume, de nu, jelui
norocul dus şi-i laşi săracă muma.
Unde-i frumoasa stea neprihănită
ce nu s-ar vrea de plugul tău arată?
Şi cine în mormânt stă să se-nchidă,
stagnând-o, a viitorimii gloată?
Oglinda mamei eşti şi ea, prin tine
Aprilul strălucirii-ar vrea să-ntoarcă
iar tu, al vârstei geam vreai să-nlumine
în ciuda toamnei, tinereţea parcă…
De nu-ţi sădeşti tiparul, în tăcere
mori, şi icoana ta cu tine piere…

IV

De ce cu dulce risipire cheltui
doar pentru tine-a frumuseţii rază?
Nu face daruri Firea; din buchetu-i,
ea împrumută celor ce-o urmează.
Atunci, zgârcit frumos, de ce-mi insultă
privirea-ţi blândă bunele-mi strădanii?
O, cămătare păgubos, prea multă
avere-aduni când prea puţini ţi-s anii!
Făcând negoţ numai cu tine însuţi
îţi vei trăda, lăuntric-dulce eul,
iar moartea când va fi s-auză plânsu-ţi
ce vei lăsa în urmă? Gândul, greul,
Că, nemuncită, frumuseţea moare
fără să-ţi fi ajuns moştenitoare.

V

Acele ore care cu nesaţii
au făurit privirea-ţi nepereche
vor fi tiranii propriei creaţii
şi-o vor sluţi ca pe o mască veche.
Că timpul mişcător târăşte vara

Şi în hidoasa iarnă va s-o-ndrume,
seve-nfrânează cu, de gheaţă, gheara
şi-i frumuseţea ninsă, gol e-n lume.
Din distilarea verii ne rămâne,
fluid captiv între pereţi de sticlă,
al frumuseţii duh, ajuns fărâme
şi-apoi şi el prelins în marea frică.
Dar florile ce iernii-i înfrâng casna
Doar chipu-şi pierd. Rămâne-le mireasma…

VI

A iernii mână n-o lăsa să strice,
nedistilat, al verii tale chip
pân'să te-ajungă gheara neferice,
ţi-adună dulcele-aromat în şip
că-i bucuros cel care se întrece
să-ntoarcă, platnic, tot ce-a dobândit,
astfel din eul tău s-or naşte zece.
Fii cel ce creşte pururi înzecit,
mai fericit de zece ori şi poate
zece de-ai tăi refac de zece ori
făptura ta şi-aşa, cu moartea-n spate
în urmă laşi mereu moştenitori.
Nu fi nebun să i te dărui iernii
lăsându-i, să te moştenească, viermii.

VII

Iată: când soarele, izvor de graţii
capu-arzător şi-nalţă, tot ce-i viaţă
noua ivire-i laudă în spaţii
slujindu-i tainic, liniştea măreaţă.
Urcat peste cereşti coline, pare
tot tânăr într-a bărbăţiei cruce
şi-l însoţesc în drumul său spre zare
priviri ce vor muri iar el străluce
şi-ajuns în crug de zi, când ziua zboară

caru-ostenit şi-l poartă, abătut,
iar ochii-n care s-a răsfrânt coboară
şi-l uită, rătăcind pe-un drum pierdut.
Astfel şi tu, când s-a lăsa târziul,
mori neprivit de nu-ţi urmează fiul.

VIII

De ce-asculţi muzicile cu mâhnire?
(Nu bat războiu plăcerile-ntre ele).
De ce iubeşti ce ţi-i străin de fire
sau ţi-s mai drage, patimile grele?
Şi armonii ce-ţi par supărătoare,
nuntite într-adins sunt numai semnul
ce blând te ceartă-n clipe solitare
că nu încerci să le deprinzi desemnul.
O strună-soţ şi-o strună-soaţă, iată
cum se-nţeleg şi fără grai şi-s parcă
bărbat, copil ori mamă îngrijată
şi-un singur cântec să înalţe-ncearcă:
Vorbe-ntreite încercând s-anime:
„Eşti singur? De eşti singur nu eşti nime'…"

IX

Ţi-e teamă ochi de văduvă să laşi
tu, cel care-n singurătate plânge?
O, de-ai să mori cumva fără urmaşi
ca o muiere, lumea te va plânge;
ea văduvită fi-va lăcrimând
că n-ai lăsat tipar în umbra zilei
şi nu poate, ca văduvă de rând
să-şi afle soţu-n ochii, ai copilei.
Vezi, tot ce-n viaţă irosiri ne par,
cu chip schimbat în lume-şi află zborul,
ascuns se stinge-al frumuseţii har
şi îl destramă chiar tăinuitorul.
Nu-i dragoste în inima ce-ncearcă

săgeţile spre sine să le-ntoarcă.

X

De dragoste ruşine-i să n-asculţi
o, tu ce-i eşti nesăbuinţei fiu,
ştiu, dacă vreai, poţi fi iubit de mulţi,
dar şi că nimeni nu ţi-e drag, mai ştiu.
Muncit de ură inima-ţi încarci
cu patimă-potrivă-ţi şi ai vrea
al casei bun acoperiş să-l spargi
în loc să-ţi zidăreşti conac în ea.
Gândul ţi-l schimbă ca şi eu să-l schimb,
urii preferă-i al iubirii har,
fii precum eşti, iluminat de nimb,
baremi de tine-ndură-te măcar…
Alt eu să-ţi faci, iubindu-mă pe mine
şi frumuseţi te-or locui, depline.

XI

Te-nalţi cu cât te-a cucerit declinul
într-unul din ai tăi, de tine rupt
şi tânărului sânge-i tăinui plinul
spre a-l purta, de tinereţe supt.
Gând înţelept: lumină şi sporire,
fără de tine nebunie-i tot,
de toţi te-ar crede, lumea-n năruire
în ani şaizeci s-ar cheltui, socot.
Dispară cei cu suflete de ceaţă
pociţi şi răi, soi sterp şi fără har,
dar tu, cu dar îmbelşugat, învaţă
că-i vremea darul să rodească dar!
Pecete-a firii, tipăreşte-ţi semnul,
tiparul nu-l zdrobi: iată-mi îndemnul!

XII

Când văd cum timpul curge pe cadrane
şi ziua se afundă-n noaptea crudă
când văd pălirea florii diafane
şi viţa albă-n negrul păr crescută;
când arborii sunt sterpi, cu foi bătrâne,
ei, baldachin al turmelor în vară
şi verdele-nchingat în snopi rămâne
pe năsălie dus de roţi de cară;
atunci la frumuseţea ta-mi duc gândul,
tu, care-o porţi prin vânt şi irosire
dulceţi şi farmec – timpul li-i mormântul –
alte minuni vin lumile să mire.
Nu-i pavăză când timpu-şi sună coasa,
doar dacă puii-ţi luminează casa…

XIII

De-ai fi al tău, iubite! tu, ce eşti
tot mai puţin al vieţii şi e timpul
acest sfârşit de-acum să-l pregăteşti
rodind din tine-alt chip să-ţi fie schimbul.
Atunci, fără de margini frumuseţi
robite ţie, n-ar fi mărginite
când iarăşi sub lumini ai să-ţi răsfeţi
într-un trup nou, icoanele-amurgite.
Dar cine şi-ar lăsa, părăginit,
conacul ce-ar putea cu bărbăţie
să-l ’nalţe-n calea vântului stârnit
ca morţii împotrivă să îi fie?
Risipa! Ai avut părinte-odată;
lasă-ţi un fiu, la rândul tău fii tată!

XIV

Eu nu culeg din stele-nţelepciune
şi totuşi sunt un fel de astrolog,

dar nu prezic nici rele şi nici bune
pricepere de Chronos nu-mi arog.
Nu tâlcui soarta-n clipa care trece,
n-arăt cu degetul de-s ploi ori vânt,
nu ştiu nici regilor cum le mai merge
deşi cunosc al astrelor cuvânt.
Din ochii tăi ştiinţa-mi trag, înaltă,
ca-n stele fixe-n ei citesc minuni:
„Frumos şi Adevăr vor fi de-olaltă
dacă-ai să uiţi doar ţie să-ţi aduni!”
Şi-ţi zic, când ziua morţii o să-ţi vie
Frumos şi Adevăr, n-or să mai fie…

XV

Când ştiu că tot ce-n juru-ne viiază
este desăvârşit numai o clipă,
că tot ce-n scena vieţii se aşază
e-nrâurit de-a stelelor risipă;
când oamenii, puiţi ca iarba-n lume
îi văd slujiţi şi stinşi de-o stea avară
ce-i micşorează când ajung pe culme,
zvârlindu-i din memorie afară;
văzând în toate-un nestatornic tremur,
vederii mele, umbra ta-mi ajungă
mereu întinerind sub crug de vremuri
ce-ar vrea să schimbe ziua-n noapte lungă…
Cu timpul ce te fură duc război
şi tot ce fură eu ţi-ntorc ’napoi…

XVI

De ce nu porţi cu mai subtile arme
război cu timpul şi de ce-ţi alegi,
când el se pregăteşte să te sfarme,
sărmanu-mi stih cu versuri neîntregi?
Acum, în miez de ore cristaline
livezi-fecioare fără de răsad

flori ar purta ce-ţi seamănă mai bine
decât icoana cu contur sculptat.
Viaţa astfel picta-va iarăşi viaţă;
nici timpul, nici penelul-ucenic
lumina ce lăuntric te răsfaţă
n-o ar ivi mai bine cu nimic…
Te dăruieşti? Rămâi, şi-aşa, îmi pare
trăieşti pictat cu dulce-ndemânare…

XVII

Cine-mi va crede versu-n care-nchid
tot harul ce te binecuvântează,
deşi el e mai mult mormânt boltit
ce nici pe jumătate te păstrează?
Ochii de-ar fi să ţi-i descriu şi-n vers
să trec întregul tău izvor de graţii
că mint mi se va spune. N-au premers
nicicând pe-un chip, culorile din spaţii
şi astfel sfoiegitele-mi hârtii
vor fi batjocorite şi-mi vor spune
că tot ce eşti, eşti doar ce zugrăvi
poetu-n versuri cu scorneli nebune.
De-ar fi un prunc de-al tău, atunci în el
şi-n versul meu ai să trăieşti la fel.

XVIII

Cu-o zi a verii poate să te semui?
Tu eşti mai plin de farmec şi mai blând!
Un vânt doboară creanga şi blestemu-i
că frunza verii moare prea curând.
Ades e ochiul cerului fierbinte
şi aur îl precede-ntunecat
precum frumosul din frumos descinde
sub cerul simplei firi, netulburat.
Dar vara ta eternă nu păleşte
şi n-ai să pierzi ce astăzi stăpâneşti

în umbra morţii n-ai să plimbi caleşte
când într-un vers etern ţi-e dat să creşti.
Cât oamenii privesc şi cât respiră
trăieşti şi tu în cântu-nchis în liră.

XIX

Toceşte gheara Leului, o, timpe,
pământul lasă-l puii să-şi înghită
şi smulge-i Tigrului tăiosul ghimpe
şi Phoenix ardă-n sânge tăvălită!
Faci ore dulci şi triste pe când luneci,
faci, timpule, tot ce pofteşti; suprimă
ori veştejeşte lumea, poţi s-o-ntuneci,
dar te opresc să-ncerci cumplita crimă:
Cu multe ore nu-i cresta sprânceana
fiinţei dragi, n-o scrie cu peniţa
şi lasă-i liniştea şi neprihana,
tipar de frumuseţe lasă-i viţa!
Sau fă-i ce vreai, bătrâne strâmb, în vers
ea va întineri cu chip neşters…

XX

Chip de femeie firea ţi-a sculptat,
stăpân-stăpână; sângele-n smerenii
ca de femeie-i însă ne-nvăţat
cu nestatornicii şi şiretenii.
Ai ochii ei, dar nu-s vicleni şi-şi lasă
pe ce contemplă, străluciri din vremi,
bărbatul eşti, ce scoţi femei din casă
şi ochii, ai bărbaţilor, îi chemi.
Ursit femeie, firea cea adâncă
te-a ţinut drag dându-ţi tipare fine,
m-a păgubit de tine dându-ţi încă
un nu-ştiu-ce netrebnic pentru mine…
De te-a ales femeii să-i dai trupul,
a mea să fie mierea şi-al ei stupul.

XXI

Cum muzei, mie nu mi se întâmplă
stârnit de nu ştiu ce vopsit portret
ca văduvind a cerurilor tâmplă
prisosul frumuseţii să-l repet
şi să-l asemui prea semeţ, cu luna,
cu soarele ori perlele din mări,
cu-Aprinsul nins de flori întotdeauna,
sub, necuprins, rotundul unei zări.
Doar adevăr eu scriu; precum a mamei
iubindu-şi fiul, dragostea mi-o simt,
chiar dacă n-are sclipătul aramei
din sfeşnicele cerului, de-argint…
Să-şi scrie alţii vorbele în vânt,
eu n-am să laud ce nu vreau să vând!

XXII

Oglinda nu m-arată că-s bătrân
când tinereţea, tu, sunteţi de-olaltă,
dar când te văd muşcat de timp, rămân
fără de zile sub a morţii daltă.
Port nimb, al frumuseţilor parfum,
veşmânt care fiinţa ţi-o cunoaşte.
Cum am putut să mă desprind din fum
şi să mă nasc ’nainte de-a mă naşte?
O, dragule, păzeşte-te avar,
eu sufletul, cu veghea mea ajungu-l
şi inima-ţi feresc asemeni doar
bătrânei doici care-şi veghează pruncul.
Inima-mi dai când inima-mi se sparge?
De mult a mea e, darul nu-l întoarce!

XXIII

Asemeni c-un actor cârpaci, ce-n scenă
pe lângă rol, împins de frică trece,
sau precum fiara-şi scade în arenă
belşugul ei de furii; se-nţelege
că sunt şi eu, cel fără de speranţă –
ceremonia dragostei, celesta,
o uit, învins de trista-mi cutezanţă
plin de iubire-i joc iubirii festa.
O, aibă-atuncea versu-mi elocinţa
de a-şi pune prevestirile în rimă
slăvindu-i dragostei nesăbuinţa
mai mult decât cuvintele exprimă…
Învaţă dar, de filă să te-apropii
şi-ndrăgostit să poţi citi cu ochii!

XXIV

Ochiul, pe placa inimii mi-a scris,
pictor timid, întreaga-ţi frumuseţe
şi-o rană-i trupu-nconjurând ca-n vis
mirajul perspectivei cu dulci feţe
că numai pictoru-ar putea afla
adevăratul chip pictat, cel care
în inima-atelier va sta
al cărui geam, privirea ta îmi pare.
Vezi, ochii mei li-s ochilor robiţi,
pictează-ai mei şi-ai tăi, vitrai de temple
ţin loc ferestrei mele, străjuiţi
de soarele ce vine să-i contemple.
Şi totuşi, ochii spun numai ce văd,
ei nu citesc al inimii prăpăd.

XXV

Să îi lăsăm pe cei iubiţi de stele
cu fală publică şi semeţii,
eu am norocul nelegat de ele
al altei, nesperate bucurii.

Cei răsfăţaţi de prinţi irosesc frunze
ca aurul din floare, scuturat,
îşi tăinuie trufiile ascunse
dar lesne ei din glorie decad.
Războinicul cu-o mie de trofee
odată-nfrânt, din cartea cinstei ras
ruşinii-i sorocit şi-ntr-o scântee
de clipă, în uitare este tras.
Ferice sunt: mă ştiu iubit, iubesc,
nimic nu mă-nvrăjbeşte, nu-nvrăjbesc.

XXVI

Domn al iubirii mele, iartă-mi scrisa
slujindu-te respectuos, vasală,
aceste vorbe nu-s trufaşe; li s-a
menit să te ajungă fără fală.
Poate că-mi este prea sărac prinosul
şi despuiat de oarecari cuvinte,
atuncea blând ai să-i acoperi osul
cu gândurile tale ca-n veşminte.
Până când steaua ce-mi sluji-n mişcare
cu sfântă-nfăţişare mă ţinteşte
şi-i pune pe iubirea-n dezbinare
o haină demnă, celui ce-ţi slujeşte.
Pot spune-abia cât mi-i făptura-ţi scumpă,
dar pân-atunci eu capu-mi ţin în umbră…

XXVII

Când ostenit în pat mi-e dat să lunec
muncit de lungile-mi călătorii
pornesc din nou la drum şi nu-mi întunec
simţirile, când trupul osteni.
Din umbra-n care zac îmi îndrept gândul
spre tine, ca un vajnic pelerin
cu pleoape-nchise fumul străbătându-l
cum orbul taie beznele, deplin.

Şi totuşi văzul fără văz te cheamă,
umbra-ţi trimite ca pe-un giuvaer
bătut în noaptea, dându-i spaimei vamă
şi-ntinerindu-i stelele din cer…
Vezi, braţul ziua, gându-n noaptea grea,
amândurora liniştea ne-o ia.

XXVIII

Fericea stare cum voi dobândi-o,
norocul somnului când mi-e furat,
când noaptea nu-mblânzeşte cruda ziuă,
când noapte-zi, le ştiu cu loc schimbat?
Deşi, râvnind domnia-şi sunt rivale,
luptând cu mine, iată, se-nţeleg
prin trudă una, cealaltă cu jale
că nu-s în preajma ta. Însă mă leg
zilei să-i spui că tu o faci frumoasă,
n-o calcă norii dacă-n preajmă eşti
iar nopţii, cea cu oacheşă mătasă,
îi dau încredinţarea c-o slujeşti.
Dar ziua-mi trece distilând veninul
şi-aduce noaptea, după chinuri, chinul…

XXIX

Dizgraţiatul sunt, hulit de soartă,
sunt singuraticul ce tulbur, crunt,
cu lacrimile, cerul şi mă poartă
în mine gândul pierderii, afund.
Cu cei bogaţi în vise vreau să semăn,
şi le-aş deprinde bunul meşteşug
cu care-acum cel mai puţin mă-ngemăn,
eu orice am, departe-s de belşug!
Acestea le gândesc şi-mi port dispreţul,
dar când fără de veste te evoc
sunt ca privighetoarea; cântăreţul
suind spre porţi de cer un imn de foc.

Bogat sunt, dragoste reamintită
şi nu schimb cu a regilor ursită….

XXX

Când la taifasul gândurilor bune
le chem la mine, glasuri din trecut,
deplâng speranţe ce-n deşertăciune
s-au stins şi timpu-mi jelui, cel pierdut.
De lacrimă străin, ochiul îi plânge
pe bunii prieteni ce în moarte-s duşi,
– iubiri cu chipuri şterse – şi-i răsfrânge
în lacrimă, pe cei de după uşi…
Mă mai frământă pierderile câte
le-am încercat cândva şi seamă dau,
plătesc din nou imagini mohorâte
ce, vii, odată mă înconjurau.
De mă gândesc la tine, prieten drag,
tot ce-a furat, mi-ntoarce timpu-n prag.

XXXI

Ai inimile toate-ntr-al tău suflet
pe care eu pierdute le-am crezut,
domnesc în el iubiri cu dulce sunet
şi prietenii ce îi ştiam în lut.
O, câte sfinte lacrime supuse
iubirea prea-cucernică mi-a smuls
dau vamă pentru-atâtea vieţi răpuse
ce înlăuntrul tău poate au curs!
Eşti cripta-n care dragostea mea zace,
trofee strălucite-n ea văzui;
m-ai smuls din multele-i iubiri şi-n pace,
ce-a fost al altora i-al tău acum.
În tine-i văd pe toţi ce i-am iubit
şi tu, prin ei, întreg m-ai dobândit…

XXXII

Vei supravieţui acelei zile
când moartea, lutu-n lut mi-o risipi
şi versurile vei citi, umile
ale aceluia ce te-ndrăgi.
De le compari îţi vor părea-nvechite
umbrite de-alte pene, dar iubind
nu rimele ce nu-s meşteşugite
ci forma-n care-am vrut să te cuprind
gândi-vei: „Muza prietenului, poate
cu vremile crescând ar fi suit
şi-n locul, al iubirii lui curate
alte minuni l-ar fi împodobit.”
Poeţii, azi, îşi au virtutea-n stil,
în dragoste, poetul cel umil…

XXXIII

Văzut-am dimineaţa ce, monarcă
munţi lumina şi înverzite mlaştini
şi săruta cu duh alchimic parcă
de aur, liniştea întinsei pajişti.
Dar mai văzui cum nourii, în gloată,
pocindu-o, o-ntunecau de sus
şi-o mai văzui trăgându-se, uitată
din văile ruşinii spre apus.
Şi mie soarele-ntr-o dimineaţă
mirtul splendorii pe-a mea frunte-a prins,
o oră doar mi l-a lăsat pe faţă
şi mi l-a smuls al norilor cuprins…
Dar tot mi-e drag, dizgraţia nu-l vede,
lumeştii sori îi seamănă, au pete!

XXXIV

Tu mi-ai făgăduit o zi ferice
şi fără mànta-mi am pornit la drum

sub norii începând să îşi ridice
ca să te-ascundă, putredul lor fum.
Nu e destul, când norii-i spargi cu geana,
chipul bătut de ploi să-l aureşti,
nu e de-ajuns cu ir să-mi vindeci rana
ruşinea dacă nu mi-o lecuieşti!
Căinţa ta nu-mi este leacul, mie,
celui ce port a umilinţei cruce,
cu prea puţin mâhnirea i-o subţie
celui care povara tristă-şi duce…
Plângi? Lacrimile tale grele
sunt perlele ce te plătesc de rele…

XXXV

Nu te-ntrista mai mult decât se cade,
izvorul are mâl şi roza ghimpi,
lună şi soare – norii îi străbate, –
ce-n mugur zace putred n-ai să schimbi.
Omu-i supus erorii şi eu însumi
greşelile iertându-ţi, mă corup
rău-ndulcindu-l şi rămân cu plânsu-mi
păcatu-mpiedicându-l să ia trup.
Eroarea ţi-o cunosc şi-acuzatorul
devine astfel avocatul tău,
lupt împotriva mea şi sunt izvorul
războiului între frumos şi rău.
Dulcelui hoţ ce pradă, neferice,
mă învoiesc acum să-i fiu complice.

XXXVI

Noi doi cuvine-se să fim tot doi
deşi iubirile ni-s într-olaltă,
cadă asupră-mi spaime şi noroi,
făptura ta, rămână nepătată…
Două iubiri legate doar cu-n fir
sunt bântuite de-o fierbinte ură;

nu tulbură tiparele subţiri
dar desfătării ore dulci îi fură.
N-am să-ţi apar mereu în drum, n-aş vrea
să îţi ştirbesc mândria, dar, se cade
să nu mă-nveşmântezi cu mila ta
răpindu-i numele ce-l porţi, carate…
Să nu faci astfel! Te iubesc şi-n taină
fiind al meu, e-a mea şi buna-ţi faimă!

XXXVII

Nevolnicului tată care îşi umple
cu semeţia fiului, mândria
şi eu, cel schilodit de spaime scumpe
îmi iau din tine toată bucuria.
Căci ale tale-s cinuri şi avere,
prisos de frumuseţe şi de gând
coroana lor îşi află-mperechere
cu fruntea ta, căreia serv îi sunt.
Şi nu mă cred schilod, nu port dispreţul
cât umbra lor şi-asupra mea stătu
şi-s cel ce gustă cel mai bine preţul;
nu-s altfel decât ciob din tine, nu!
Eu îţi menesc belşuguri şi splendori
şi-s fericit aşa de zece ori!

XXXVIII

Ce-ar mai putea să mai scornească muza
când versul meu cu tine-l umpli şi
când ţi-eşti şi oaspele şi călăuza,
în foi de rând cum te-aş putea ivi?
Ţie să-ţi mulţumeşti de-am scris vreo filă
în stare sub privirea ta să stea;
nu-s prostul ce lumina ta subtilă
divin născocitoare să n-o ia!
A zecea Muză fii, tu ce-nzecire
pe celelalte nouă le întreci;

lasă-i pe cei pe care-o să-i inspire
făptura ta, să dăinuie în veci.
Muza-mi încântă vremurile strâmbe?
Eu truda-mi port, tu, laurii pe tâmple…

XXXIX

O, faima cum aş izbuti s-o laud
când eşti din mine cea mai bună parte?
Ce rost are în mine să te caut,
tu, eu; de-olaltă, cine ne desparte?
Cuvine-se cu dezbinate umbre
iubirile să le-mpărţim în două,
doar astfel am să pot să-ţi dărui, scumpe,
tot ce-i al tău, cu-nfăţişare nouă.
Absenţă, tu! Durere-a despărţirii
răgazul numai te mai îndulceşte,
timp desfătat cu flacăra iubirii
când dulce simţi şi visul dulce creşte…
Doi suntem: doar dintr-unul ne-am compus
şi fiecare-l cântă pe cel dus…

XL

Iubite, ia-mi iubirile, pe toate,
eşti mai bogat de le vei dobândi?
Iubirea nu mi-o crezi iubire, poate,
dar ea a ta este de când o ştii.
De dragul meu dacă-mi primeşti iubirea
şi-o cheltui, nu te voi fi blestemat
şi totuşi te blestem de-i iai sclipirea
fără să ţi-o doreşti cu-adevărat!
Iubit tâlhar, tu, hoţul de miresme,
te iert când sărăcia mea o furi,
iubirii-i ierţi fărădelegea lesne,
mai greu fărădelegile le-nduri.
O, desfrânat ce schimbi în bine răul
nu-mi fi duşman, chiar dacă-mi eşti călăul!

XLI

Măruntele păcate-n care cade
inima ta, de-o părăsesc o clipă,
li-s pe măsura anilor tăi poate,
ispitele când te urmează-n pripă.
Eşti nobil, deci eşti prada cea de seamă,
frumos, stârneşti asalturile numa'
şi ce bărbat dacă muierea-l cheamă
o va lăsa fără să-şi facă suma?
Vai mie!-ai fi putut să-mi uiţi conacul
să-ţi mustri frumuseţea şi-acel farmec
ce te-a mânat într-însul să-ţi faci veacul
şi-ajunse două jurăminţi să darme:
Al ei, prin vraja împlinind ispite
al tău, prin vraja care mă ucide…

XLII

Că ea i-a ta, nu-i singura-mi mâhnire
deşi a fost duioasa mea iubită;
că eşti al ei, e marea mea jelire,
şi-i pierderea în veci ne-nlocuită.
O, cruzi amanţi, ştiu gândul ce vă iartă:
tu o iubeşti ştiind că dragă-mi este,
ştiind că te iubesc ea doru-ţi poartă
de dragul tău eu iert toate aceste.
Dacă te pierd, iubita mea câştigă,
pe ea de-o pierd, lui, soarta i-o aduce, –
voi vă găsiţi şi-am să vă pierd, mi-e frică,
voi amândoi mă răstigniţi pe cruce.
Dar tu eşti eu şi-s bucuros; aşa
suav miraj, şi ea e tot a mea!

XLIII

Clipesc şi iată, văd mai bine ochii;
ziua ei strâng imagini de prisos,
visând, încerc de tine să-i apropii,
ei drum prin bezne taie, luminos.
Tu, umbră dându-i umbrei strălucire
ce umbre ai mişca-n singurătăţi
în clar de zi cu clara-ţi izvodire,
când ochilor ce nu văd li te-arăţi?
Privirii bucuroase-i dau să-nghită
icoana ta în zori, când nu-i târziu;
de cade noaptea forma-ţi nălucită
în somn adânc, pe oarbe pleoape-o ştiu…
Zilele-s nopţi, în cale de nu-mi vii,
când te visez mi-i noaptea dulce zi!

XLIV

Trista substanţă-a cărnii de-ar fi gând
păgubitoarele hotare-aş trece
în ciuda depărtării, aducând
făptura ta ce-n alte zări petrece.
N-ar fi nimic piciorul meu de-ar sta
departe de tărâmul ce te-ascunde,
gându-i mai sprinten şi de tine-ar da
închipuindu-şi cum te-arăţi şi unde.
O, dar că nu-s gând îmi spune gândul,
n-am cum să sar peste noian de leghe,
îmi locuiesc pământ şi apă trupul,
mi-e dat s-aştept, mi-e dată numai veghe…
Pământ şi apă, ce vă mai pot cere?
Doar lacrima, pedeapsă şi durere.

XLV

Aer şi foc, cu tine sunt oriunde –
mi-e primul gând, al doilea-mi este dor,
prezenţi şi-absenţi ei trec peste secunde
şi le urmez prin repedele zbor.

Când zboară, elementele rapide
solie tandră către tine duc
din patru, trupul două părţi divide
şi-i e melancolia morţii, jug.
Mă recompun la loc când mesagerii
cei iuţi, trimişi la tine-mi vin în prag
cu veşti prielnice-n lumina serii
vorbind de sănătate celui drag…
I-ascult, mă bucur de ce aflu dar
la tine cu-ntristare-i pornesc iar…

XLVI

Sunt ochi şi inimă-n război, li-i prada
privirea ta, moşie de văpaie –
ochiu-ţi refuză chipul şi e gata
şi inima vederea să ţi-o taie.
Îmi spune inima că-n ea rămâne
netulburată de vreun ochi, o boltă,
iar ochiul neagă: cu sclipiri stăpâne
ei cred că te răsfrâng şi se revoltă.
Ca să dezlege pricina, juraţii
cotrobăiesc de gânduri vechi iatace
închiriate şi decid ce spaţii
au ochi şi inimă şi-aşa fac pace:
Ochiu-a primit icoana ta subţire
iar inima, lăuntrica iubire…

XLVII

Inimă, ochi – în pace s-au zidit,
ca buni vecini acum îşi fac servicii
când ochiu-i de vederea ta lihnit
şi inima mi-o fulgeră suplicii…
Ochiul petrece dacă te-o vedea
şi inima-i chemată la ospăţul
ce-l zugrăvesc şi-apoi e gazdă ea,
iar musafirul îndrăgit e văzul.

Iubirea sau icoana ta îmi sunt
apropiate chiar de eşti departe,
te mişti numai cât ţine al meu gând
şi eşti cu mine până către moarte.
De-adorm şi ele cu trudită rază,
inimă, ochi – în locul lor viiază.

XLVIII

Cu grijă, când a fost să plec la drum
mi-am ferecat puţinele nimicuri
cu gândul să le port doar eu şi-acum
ferite-s de viclenele tertipuri.
Faţă de tine, pleavă-i tot ce-am strâns
tu, blând alint şi caznă totodată,
tu, dintre dragi cel drag, eşti bun de plâns,
îi eşti lepădăturii hoaţe, pradă.
Pe tine nu te-am încuiat în scrin
dar unde eşti, fiindcă-mi pari pe-aproape,
te ferec într-al inimii puţin
de unde lesne umbra-ţi o să-mi scape…
Şi-acolo te-or găsi. Priind negoţul
chiar cinstea s-ar putea să fie hoţul.

XLIX

Veni-va vremea când cusururi numai
ai să-mi găseşti (dar oare va veni?)
iubirea ţi se va sfârşi dar tu m-ai
deprins că judecata-ţi vei rosti.
Acele timpuri când străin vei trece
abia vorbindu-mi. Ochiul tău iubit
peste iubirile, se va petrece,
abia mişcându-şi focul potolit.
Mă trag din calea clipelor acele,
lăuntrica-mi pustietate-o ar
scot împotrivă-mi numai vorbe grele
şi-ndreptăţesc cuvântul tău amar.

Mi-e dată-a despărţirii sfâşiere
de vreme ce iubirea n-o pot cere.

L

Mi-e greu să plec la drum când ţinta-mi este
fără de noimă şi să-nvăţ mi-e dat
de la tăcere semnele aceste:
„Ţi-e drumul către prieten măsurat! “
Calul, sub mine-mi poartă nenorocul,
încovoiat de tot ce-n mine simt,
posomorât, pare să ştie jocul
că drumul prelungindu-i-l mă mint.
Afurisitul pinten ce-i stă-n coaste
mi-apropie amarul lui răspuns,
îi biciui geamătul cu vorbe proaste
dar pintenul pe mine m-a ajuns.
Şi-mi spune geamătul: „Am bucuria
în urma mea. În faţă doar mânia…”

LI

Iubindu-te, o iert, cruţată-i gloaba
ce mă conduce lenevind, de parcă
nici că ne pasă, la întors ni-i graba,
pe drum de poştă-atunci o să se-ntoarcă.
O, dar la-ntoarcere mârţoaga-mi oare
cum s-o mai cruţ, abia de-şi mişcă pasul?
Chiar călărind pe vânt aş da strigare,
la drum întins necunoscând popasul.
Ea pasul cu aprinsu-mi dor nu-şi ţine,
doru-i făcut din dragosti împlinite,
să zboare deci ca gloabei să-i aline
certate des, rănitele copite.
De merge-ncet la drumul înapoia,
zbura-voi eu, ea meargă cum i-e voia…

LII

Bogatul sunt de cheia ce-l conduce
la tăinuita, dulcea lui comoară
ce-n ochii lui arareori străluce
spre-a nu-şi toci aşa plăcerea rară.
De-aceea-s sărbătorile solemne
venind mai rar i-s anului dragi vetre,
scule de preţ ne par, ori diademe
cu mult făloase, strălucite pietre.
Aşa-i şi timpul ce te-ncuie-n sipet,
ca un dulap ce-nchide-n el caftane,
o clipă doar şi-al fericirii scripet
ne-nalţă iar în ore diafane.
Slăvită-mi fii măreaţă cutezanţă;
învinge, de-mi vii, când pleci îmi laşi speranţă!

LIII

Din ce eşti plămădit că-n urmă-ţi umblă
de umbre, milioane, un alai?
Când fiecare are doar o umbră,
tu pentru fiecare-o umbră ai.
Descrie-l pe Adonis şi-n tiparul
ce te imită n-ai să te găseşti,
Elenei pe obraz aşează-i harul
şi vei fi tu în straie elineşti.
E primăvara dulce? Umbra ta e,
belşugul e mărinimia ta,
te-aflăm pe tine-n tot ce e văpaie,
formă ferice-n toate vei dura…
Cu tine-i chipul graţiei mai spornic,
dar nu-i cu tine nimeni mai statornic.

LIV

O, mai frumoasă este frumuseţea
când adevărul o împodobeşte

frumoasă-i roza, însă nu svelteţea
ci dulcele parfum o nemureşte.
Culorile ce zugrăvesc măceşul
şi trandafirului i-aduc belşuguri
aceiaşi ghimpi, rodiţi şi-acelaşi, vrejul,
înalţă în suflarea verii, muguri.
Tot farmecul ce-l are-i dat privirii,
puirea lui e neluată-n seamă,
moare fără-a trăi dar trandafirii
murind, ei în miresme se destramă.
Ani tineri, versul în cernite zile
credinţa voastră-n vers o s-o distile!

LV

Nici marmuri princiare, nici morminte
n-or supravieţui acestor rime,
dar tu vei fi lumina ce aprinde
piatra murdară-a vremii anonime!
Război pustiitor va sparge stătui,
va pârjoli a varului lucrare,
nici Marte, cu-a lui spadă, nici gealatu-i,
războiul, nu te-or trece în uitare!
Potrivnic îndurărilor şi morţii,
găsi-vei slavei tale loc sub cer,
sub ochii celor care vin şi-ai sorţii
ce lumile le-mpinge către ger.
Până să-ţi bată-a judecăţii oră
versul te-arată celor ce te-adoră!

LVI

Dulce iubire, înnoieşte-ţi vlaga,
ţi-e decât pofta mai tocit tăişul?
Abia hrănită azi, mâine întreaga
putere-o să-şi vădească ascuţişul.
Fii dragoste, la fel, azi ochii-i saturi
până abia clipesc de plinătate,

mâine (primeşte-mi dar aceste sfaturi)
să nu-i îngreui duhul cu bucate.
E timpul ca oceanul să ne fie
pe ţărmul căruia vin doi logodnici
visând între a apelor stihie
întoarcerea iubirii cu paşi spornici.
Sau ca o iarnă fie, vreme-amară
parcă-ntreindu-l, dorul după vară…

LVII

Sunt sclavul tău, slujindu-ţi, se cuvine
pândindu-ţi toana să-ţi răsar în cale;
n-am timp trăit de-a-ntregul pentru mine
şi nici dorinţe n-am. Doar pe-ale tale.
Nu mustru ora lunecând din lume
când, domn al meu, mi-ai dat în pază ceasul
şi depărtările le uit anume
când sclavul îl cinsteşti cu bun-rămasul…
N-am să cutez, gelos, să-ntreb cu teamă
pe unde mergi ci, robul tău, mă nărui
în întristare, dar, de bună seamă
ferice-s cei cărora ziua-ţi dărui.
Dar dragostea ce-ţi port nu vede, tâmpă,
nimic din ce cu tine se întâmplă.

LVIII

Mi-e dat să-ţi fiu doar rob, ascunsă-mi este
plăcerea care-ţi dedulceşte glasul,
nu jinduiesc minutele aceste,
sunt sluga doar, ce-ţi cheltuie răgazul.
O, lasă-mă! în voia ta rămână
cel ce-a fost liber şi acum captiv e,
sunt răbdătorul, umbra ta-i stăpână
şi n-am, să mă împotrivesc, motive.
Fii unde vreai şi vrerea ta e lege,
timpul ţi-e dat să-l sfaremi, ai putere

să-ţi stăpâneşti avutul, deci petrece
şi iartă-te, dacă-ţi aduci durere.
Sunt cel ce-aşteaptă, iad am eu în suflet
şi binele ori răul nu ţi-l judec.

LIX

Din tot ce este de n-ar fi nimica
ci totu-a fost, destinul ne-a minţit!
Trudind şi născocind, ne-ncearcă frica
născând un prunc ’nainte zămislit.
O, soarelui, rotirile – cinci sute –
de i-aş putea întoarce îndărăt
în vreun ceaslov cu fire descusute
imaginea-ntre semne-aş vrea să-ţi văd.
Mai vechii-ţi pricepeau cum se cuvine
minunea calmă-a trupului, secreta.
I-am întrecut, ori ei gândeau mai bine,
iar soarele-şi rotea la fel careta?
Bătrânii se munciră a-şi desface
culorile-n icoane mai sărace.

LX

Cum valurile cresc peste prundişuri
minute curg spre moarte-n zbor nebun,
locul şi-l lasă fără ocolişuri
celor din urmă, care le răpun.
Te naşti într-a oceanului splendoare,
prin vârste curgi, dar Timpul ţi-a sortit
eclipse, lupte laşe şi surpare
devălmăşind tot ce ţi-a dăruit.
Tot ce-i vigoare Timpul încovoaie,
fruntea ţi-o taie cu încreţituri
cu-averi se-ndoapă, viaţa o despoaie
iar coasta lungă n-ai cum să i-o furi.
Doar versul meu prin vremi se mai aude,
slăvindu-te în ciuda mâinii crude…

LXI

Icoana ta vreai ochii să-mi deschidă
în noaptea grea cu monoton obroc
şi-ai vrea să-mi frângi visarea picotită
când pleoapa ta de-a mea îşi bate joc?
Mi-ajunge duhul tău, cu viclenie
casa-mi deschide parcă fără chei,
îmi tulbură ruşine şi somnie
şi geloziei tale-i dă temei.
Nu-mi porţi o dragoste atât de-adâncă,
eu însă lepăd somn şi năluciri
sunt veghetorul fără vis şi încă
sunt temnicerul propriei iubiri.
Sunt treaz iar tu eşti treaz sub alte pleoape
de mine-ndepărtat, de alţii-aproape…

LXII

De dragostea de sine-i stăpânită
fiinţa mea, orice cotlon din mine
nu-i leac s-o mântuie, ea e zidită
în învelişul inimii prea-pline.
Nu-i chip mai graţios, tipar mai mândru
şi nu-i ca mine nimenea mai teafăr,
eu gestu-mi preţuiesc şi-s gata întru
aceiaşi slavă să mă cred luceafăr.
Dar când oglinda adevăru-mi spune
sunt tăbăcitul de nevoi şi rele,
pe dos mi-apare-amorul, o, nebun e
cel ce se crede îndrăgit de stele!
Dar eu sunt tu şi dacă te slăvesc,
cu anii tăi eu anii-mi zugrăvesc.

LXIII

Va fi cel ce mi-e drag, ca mine-acum
sub vătămarea timpului, o mască
fără de sânge şi purtând, duium,
încreţituri, prinzând să-mbătrânească.
Călători-va-n ani râpoşi purtând
din farmecul pe care-acum e rege
doar urme palide; dispar pe rând
comorile când primăvara trece.
Pentru-acel timp mă întăresc şi-aş vrea
cuţitul vârstelor de fum şi zloată
pe cel iubit să n-aibă-a cuteza
din amintiri să-l junghie vreodată.
Eu frumuseţea şi nestinsa fală
pentru vecie le-oi păstra-n cerneală…

LXIV

Văd mâna timpului cum, crudă, sfarmă
bogatul preţ al vârstelor tocite,
văd turnuri cum din temelii se darmă
şi bronzul-sclav, rugina cum l-înghite;
văd ocèanul cum îşi mână turma
regatul ţărmurilor să-l devore,
ţărâna scade, apa îi ia urma,
paguba-i spor, ori spor păgubitor e.
Când am văzut schimbările aceste,
splendori ce sunt lăsate să decadă,
ruina m-a-nvăţat a ei poveste:
Timpul, cu el ne ia iubirea toată.
Doar moartea, gândurile-mi mai dezmiardă
şi plânge numai ce va fi să piardă.

LXV

Aramă, piatră, nesfârşită mare
sunt în puterea morţii ne-nţelese,
cum ar putea tiparele de floare
plăpânda frumuseţe s-o păstreze?

Duhul de miere-al verii cum să-ndure
asediile vântului şi gerul?
Nici stâncile nu sunt atât de dure
sub gheara timpului ce sparge fierul.
O, gând amar, comori ce-şi joacă jocul
cin' să le-ascundă-n chivotul vieţii
cine să-mpiedice, prădalnic, focul
să jefuiască umbra frumuseţii?
Nimeni căderii nu-i ştirbeşte mersul,
doar din cerneala-ntunecată, versul.

LXVI

Scârbit de tot, izbava morţii chem,
cel drept cerşeşte, laşul îşi arogă,
nevolnic, a magnificenţii togă
şi gândul pur se stinge sub blestem.
Cinstirea-i împărţită grosolan,
e pângărită casta feciorie
perfecţiunea-i frântă de urgie
şi-ngenuncheat, orice sublim elan.
A artei gură trândavu-o astupă,
nerodul, iscusinţii-i porunceşte
şi adevărul singur se smereşte
robit mişelului ce stă să-l rupă.
Scârbit de tot, m-aş stinge fără glas,
dar dragostea, murind, cui să o las?

LXVII

Putreziciunea, o, de ce anume
nelegiuirea binecuvântând,
vrea ca păcatul lui să îl îndrume
tovărăşia-i stearpă lăudând?
De ce boind-o, faţa să-i repete
furându-i morţii, viile culori?
Ce frumuseţi în umbra ei străvede
şi dobândeşte umbre doar, de flori?

De ce trăieşte când e firea ştearsă,
săracă azi de sângele-i curat?
Ea-şi vede vistieria eu, întoarsă
la mila lui câştigu-mpuţinat.
Ea se făleşte cu al lui avut,
din veac apus, în veacu-acesta slut!

LXVIII

Obrazul – harta unor zile moarte,
farmecul, floare, se năştea, murea
până s-ajungă semnele bastarde
să-i locuiască fruntea ca de stea.
Părul de aur cu aprinsă faclă
al celui mort, să-l taie n-au voit:
l-au aşezat pe-alt cap ca, scos din raclă
să bucure un creştet pleşuvit.
El ore sacre iarăşi le coboară
fără găteli în plus şi fără grai,
din verdele străin nu-şi face vară,
nu-şi face din străveche pradă, strai.
El pune-n faţa artei care minte
tiparul frumuseţii din morminte…

LXIX

Ce ochiul meu din viaţa ta desprinde
sortit este să aibă chip deplin,
graiuri şi suflete vor să te-alinte
şi chiar duşmanii-n laude te ţin.
Cu slavă forma ta se înveşmântă
şi graiurile (aceleaşi) ce-ţi vorbesc
devălmăşesc cuvântul ce te-ncântă,
căci dincolo de pleoapa ta citesc.
Ele ce-i farmec în ce eşti încearcă
după-a lor chip să-l judece şi îl
coboară-n buruieni dospind de parcă
petalele ţi-acoperă cu mâl.

Nu ţi-i mireasa geamănă. Năucul
tău gând, prea des te-a înhăitat cu vulgul.

LXX

Că eşti blamat nu e al tău cusurul
frumosul e vânat de ponegrire
el îşi gravează în văzduh conturul –
corb lunecând în aerul subţire.
Eşti teafăr? Clevetirea-ţi ţine partea
şi gestul ţi-l peţeşte şi vigoarea;
floarea, suavă şi-o doreşte moartea
iar tu îi pari, neprihănită, floarea.
Nu mai eşti tânăr, hăituit, şi pare-ţi
că nici izbânda n-o mai ai, fierbinte
dar tot mai chemi priviri de pizmătareţi
invidia-nnodându-şi în cuvinte.
Inima, rege-ar fi să te cunoască
de ţi-ai păstra nevrăşmăşita mască…

LXXI

Să nu mă plângi dacă-am să mor, plângi
numai
cât or să bată clopotele grave
vestind că-n umbra mea stăpână huma-i
cu viermii născocirii ei scârnave.
Aceste versuri de le vei parcurge
nu-ţi aminti de mâna ce-n văpaie-ţi
le-a dăruit, mă uite gându-ţi dulce,
dacă rememorându-mă te vaeţi…
O, versul ce-l citeşti e-al amăgirii,
când eu zac sub pământ cu-nchisă pleoapă
să nu-mi rosteşti, biet, numele – iubirii
lângă mormântul meu, mormântu-i sapă.
Dar înţelepţii ce în jur ţi-i strângi,
te vor batjocori văzând că plângi.

LXXII

Când n-oi mai fi, s-or nevoi să ştie
urmaşii care dar mi te sorti,
tu uită-mă, iubire, pe vecie,
căci meritele nu-mi poţi dovedi.
Doar dacă în vreo dulce născocire
ai să m-arăţi şi-n seamă de-ai să-mi pui
acoperind pe mort, vreo strălucire
cu care adevărul darnic nu-i.
Minciună, dragostile să nu pară
nemeritat elogiu de-mi înalţi,
îngroapă-mi numele cu trupul, dară,
să nu fim noi ruşinea celorlalţi.
Eu sunt umilul, tu îmi eşti amicul
dispreţuit, de-l lauzi pe ridicul.

LXXIII

În mine vezi un anotimp, târziul,
cu biete frunze – câteva?, niciuna? –
din ramuri scuturându-şi străveziul
şi-s păsările, liniştii, cununa.
În mine vezi amurgu-acelei zile
ce-n asfinţit către-ntuneric trage,
noaptea-i răpune umbrele umile
şi-n sinea morţii, totul doarme-n pace.
În mine întrevezi luminiscenţe
învăpăind, din anii tineri, scrumul
pe patu-n care ultime esenţe
abia ivite, le înghite fumul.
E tot ce vezi, te-nalţi în golul zării
iubind acum ce mâine-i al pierzării.

LXXIV

Fii mulţumit, cel ce fiinţa-mi rupe,
fără de margini va-ncerca să-mi care
ciolanele, doar versu-o să ocupe
în gândul tău, uitatele tipare.
În versu-acesta, de-ai să-l vezi (e versul
pe care ţi l-am închinat doar ţie)
lutul îşi cere lutul, ne-nţelesul,
spiritul meu i-al tău, plămadă vie.
Din viaţă piezi doar resturile, coaja,
pierzi ce câştigă viermii, în morminte
va izbândi custura, ucigaşa,
prea josnică s-o mai păstrezi în minte.
Preţul, al stingerii luminii line
acesta e şi el îţi aparţine.

LXXV

Visului meu îi eşti a vieţii hrană
eşti ploaia repede ce udă glia
cu tine lupt, pândind a ta icoană
ca un zgârcit ce-şi află bogăţia.
Acum semeţul sunt, ce-n vis se scaldă,
acum în calea furilor sunt paznic,
acum cu tine m-aş vroi de-olaltă,
acum norodu-l chem la al meu praznic!
Ades mă ospătez cu-a ta privire
şi alteori mi-nfometez fiinţa,
nealegând vreo altă mulţumire
decât de ţi-o aştept, făgăduinţa.
Astfel tânjesc şi mă îndop destul
sunt lacom ori sunt veşnic nesătul.

LXXVI

De ce mi-e stihul fără străluciri,
lipsit de mlădiere şi schimbare?
De ce nu-mi lunec sterpele priviri
spre-a meşteşugului prea grea lucrare?

De ce tot una spun şi-mi înveşmânt
în vechi stihare stihurile-moaşte;
pe nume-mi spune fiece cuvânt
şi fiecare, matca şi-o cunoaşte…
Tu ştii, iubire, doar de tine scriu
iubirea este tot ce mă inspiră,
aşez cuvântul mort într-unul viu
şi risipesc ce alţii risipiră.
Ca soarele ivit şi-apoi apus
iubirea-mi spune doar ce s-a mai spus…

LXXVII

Oglinda-ţi spune farmecul cum trece,
cadranul picură minute moarte,
iar foile doar tu-mi vei înţelege;
se scrie pentru tine-această carte.
Obrazul plin de cute din oglindă
cu lutul spart de râpe, va aduce
iar din cadran o umbră licărindă
spre veşnicii o vei vedea cum fuge.
De-acuma tot ce-n minte nu se-aşază
încredinţează-acestor file goale
ca pruncii, ai memoriei, să vază
un nou contur al gândurilor tale.
Oricâte rânduri, mâna ta vor umple
or să rodească-n tomurile scumpe!

LXXVIII

Ca muza mea te-am invocat, să-mi fie
prielnic sfetnic dar îmi nărui mersul,
când alţii uzurpându-mi locul mie
în preajma ta ajung să-şi sune versul.
Privirea ta, făcând din mut un gureş
şi neştiinţei aripă îi pune,
ilustrei pene i-a adaos, iureş
de graţii şi sporită-nţelepciune.

Fii mândru doar de versul meu. Cu gura
el hrană din făptura ta mănâncă,
tu, altor barzi doar le cârpeşti măsura
mie mi-adaugi frumuseţe încă…
Eşti toată arta mea şi versu-mi faci
din gând prostit, pricepere de vraci.

LXXIX

Când reazim te visam, ştiam că scrisul
din harul tău îşi trage-al lui noroc,
dar azi în vers port toamna şi plictisul
şi muza altora le lasă loc.
Cred că-nţeleg, iubite, vrednic este
de pene mai vestite al tău har,
poetul ce în vers te povesteşte
ce-ţi pradă, îţi oferă-apoi în dar.
Virtute-ţi dă, el ce virtute fură,
şi doar a ta e frumuseţea lui,
cum ţi-a luat-o de pe faţă, pură,
nimic nu-ţi dă mai mult ce-n tine nu-i!
Se cade să nu-i mulţumeşti de fel.
Eşti platnicul, datornicul e el!

LXXX

Mi-e slabă mâna când de tine scriu,
un spirit nou când te slujeşte. Simpla
mea scrisă irosită-i, ştiu
şi-mi simt legată, de te cheamă, limba.
Ţi-e slava-ntindere de ape, grea,
purtând umile şi semeţe pânze;
neruşinat de mică, luntrea mea
sub galionul lui, puţinu-şi strânse…
Surpat în val abia mă mai ridic,
adâncuri fără de adânc el bate;
apa ce-nghite luntrea-mi de nimic
pe el îl duce în singurătate.

Nu-i caut vină, nu mă-nfrânse firea,
tot dragostea mi-a fost şi prăbuşirea…

LXXXI

Am să ajung să-ţi dăltui epitaful,
vei supravieţui când voi fi lut
şi-astfel vei fi nemuritor, când praful
în tot ce-am fost mă va fi străbătut?
Timp nemurit ajungă al tău nume,
eu mort pentru întreaga lume sunt,
groapa comună va să mă consume,
tu-n ochii tuturora-ţi ai mormânt.
Doar versul meu ţi-i cripta pe măsură,
nezămislite pleoape-o vor citi,
noi graiuri, repetând a ta făptură
or să răsune, noi când n-om mai fi…
Tu vei trăi în rimele trufaşe
pe buzele fiinţelor urmaşe.

LXXXII

N-ai fost perechea muzei mele, aşa e,
şi lesne poţi să-i înţelegi pe scribii
ce binecuvântează în vreo foaie
pe cei iubiţi, cu scula diatribii.
La fel eşti de frumos la trup şi cuget
şi te înalţi mai sus decât te laud
şi-nveşnicit te-ai vrea cu altul, sunet,
în nouă stampă chipul să ţi-l caut.
Să nu faci altfel! Când va fi să sune
retoricile noii osanale
să ştii că mintea mea te recompune
cu adevărul harurilor tale…
Te ocolească doar scorniri stângace
ce n-au cu tinereţea ta a face…

LXXXIII

Nu i-am scornit obrazului tău dresuri,
n-acopăr frumuseţea sub vopsea.
Credeam că ai destule înţelesuri
pentru poeticeasca trudă-a mea.
Iar muza de mi-a aţipit oleacă
a fost ca tu mai bine să-nţelegi
cât poate-o pană de acum, săracă,
s-aducă spor simţirii tale-ntregi.
Tăcerea mi-o acuzi, dar e mai bine
o glorie de mut împrumutând,
astfel nu tulbur farmece divine
ca alţii sădind viaţa pe mormânt.
Mai multă viaţă într-un ochi păstrezi
decât în versul alor tăi aezi!

LXXXIV

Nu ştiu să spun alt adevăr decât
bogatul gând că numai tu eşti tu.
Egalul cum să-ţi aflu? Hotărât,
tiparu-i unic, cel ce te născu.
Condeiele-s sărace, neîntregi,
cuvântului, sclipiri de nu i-au dat,
dar cel ce-a scris că tu eşti tu, în veci
va fi cinstit şi pururi lăudat!
Să scrie doar ce-n tine a citit,
lucrarea de copist să-i lauzi doar,
şi faima lui va creşte negreşit
stilul, vor spune, e-ncărcat cu har.
Eşti sluga laudelor? O, mă tem
că lauda pieri-va sub blestem.

LXXXV

E potolită muza mea, sărmana,
numai tâlmacii slavei tale, iată

în litere de aur moaie pana
scriind cu toate muzele de-odată.
Gândesc de bine, altul gându-mi scrie,
copist cam necioplit, eu strig „Amin!”
la fiecare imn ce îl învie
condeiul cel de strălucire plin.
Eşti lăudat şi strig „Aşa-i!” şi-n turmă
adaug încă laudei grozave
cuvinte (nerostite) spuse-n urmă
dar primele urcând în epitafe…
Iubeşte-n alţii vorbele-puzderii
şi-n mine numai vocile tăcerii…

LXXXVI

Semeţ întinde vela poeziei
cel ce de preţul tău este legat,
cum gândului închis în creier fie-i
mormânt, matricea care l-a-nălţat.
Ce spirite pe creste i-au dus firea
încât lovit de moarte-n faţă-i sunt?
Nici el, nici fraţii lui de nicăirea
n-or să-mi uimească versul care-l cânt.
Nici el, nici nobilele lui vedenii
care-i înşeală ochii-n asfinţit
n-or să-mi învingă linişti şi muţenii,
nicicând de teama lor n-am suferit.
Când versu-i umpli lui, cu inspirare,
al meu rămâne fără de suflare.

LXXXVII

Adio, dar prea scump! Nemeritat e
În faţa sărăciei mele preţul;
hrisovul ce-ţi conferă libertate
nu-i şi al meu, al meu e doar dispreţul!
Să te păstrez, dar cum? Sub stea umilă
sunt demn de avuţiile-ţi prea multe?

Pierdut îmi e temeiul, fără milă
cuvintele-mi de tine vor s-asculte.
Nu-ţi ştiai preţul când mi-ai fost aproape,
te-ai înşelat crezându-mă-nţeleptul,
lumina ce mi-ai dat o să se-ngroape
în tine, cum a fost şi cum e dreptul.
Ai fost al meu, cel ce cu fum se-alege:
treaz, sunt nimic, numai în vis sunt rege…

LXXXVIII

De-ai vrea să mă arunci pe rug şi-n ochii
etern-zeflemitori voi fi ridicul,
lupta-voi împotrivă-mi să-ţi apropii
virtuţile, tu, laşul şi nimicul…
Ştiindu-mi vulnerarea cel mai bine
un catastif să-l umplu-aş fi în stare
cu lungul şir de fapte de ruşine
şi-aşa, pierzându-mă, câştigi splendoare.
Totuşi şi eu voi izbândi, desigur,
când e al tău tot ce-n fiinţa-mi zace
căci vezi, jignirea ce-mi aduc eu singur
de două ori m-a fericit, de-ţi place…
Îmi eşti atât de drag încât, la rău,
eroarea o încerc în locul tău.

LXXXIX

Mă laşi, îmi spui, pentru prea multe patimi
şi te-nţelege firea-mi guralivă,
îmi spui că-s şchiop şi grabnic glezna-mi
clatin,
nu-ţi stau nici cu o vorbă împotrivă.
Nu poţi, măsura multelor prigoane
s-o dai, iubire, când îţi ies în cale,
cum însumi, îmi spun vorbele duşmane
făcându-mă străin fiinţei tale.
Voi fi străin de pasul tău şi gura

dulcele nume n-o să ţi-l mai sune
şi n-am s-ajung, profan, să-ntrec măsura
trădând ce-a fost cândva să ne adune.
Doar împotrivă-mi vorbele-am să caut:
ce tu urăşti, nicicând nu pot să laud.

XC

Urăşte-mă de vreai, fă-o acuma
când unii se muncesc să mă dezică,
şi-aşa cu ură însoţeşte-ţi bruma
dar nu mi te întoarce iar, mi-e frică…
Dar inima-mi va ispăşi durerea
şi-abia atunci să vii, supus dezastru,
nopţii cu viscol nu-i spori puterea
ci doar ruina priveghează-mi, astru.
Vreai să mă laşi? Mă părăseşte până
mărunte rane, alte, îmi sunt chinul,
loveşte-mă ca astfel, în ţărână
să-mi gust şi eu, neîmplinit destinul.
Oricât amar şi nenoroc m-aşteaptă
nu-s cu plecarea ta pe-aceeaşi treaptă!

XCI

La unii fala, cum se nasc, adastă,
alţii o au în vlagă ori parale,
unii-n bulendre (noua modă proastă!)
alţii în şoimi, la alţii într-un cal e…
În lume fiecare-şi are toana
în care-o bucurie-n plus găseşte
dar nu-s de mine, nu-mi cobor sprânceana
când soarta mea cu toate se-ntâlneşte.
Mai mult iubesc făptura-ţi decât cinul,
mulţimea de averi, podoabe, haine,
ori cai şi şoimi şi desfătare; plinul
avându-l, am şi ale lumii taine…
Atâta doar că de-mi iai tot, atunci

în neagră sărăcie mă arunci!

XCII

Un rău mai crunt decât să pleci, poţi face
tu ce-mi eşti dat pe toată viaţa mie?
Doar cât iubeşti viaţa-mi se desface,
lungi, zilele sub umbra ta să-mi fie.
De răul cel mai mare nu-mi tem viaţa
când răul cel mai mic stă s-o suprime,
alt rost gândesc să-mi lumineze faţa
de tine-atârn şi-s fără tine nime.
Nu poţi, cu mânierile prea dese
să-mi tulburi ziua: spaima-mi este plata
şi-astfel, cu temelii abia-nţelese
iubirea mi-o aşez, de moarte gata…
Cine-i mereu frumos, cinstit şi viu?
Tu poţi să minţi şi eu pot să nu ştiu…

XCIII

Trăiesc şi cred că tu îmi porţi credinţă
că nu-s smintitul soţ şi-aşa-n iubire,
privirea ta-i aici, făgăduinţă
dar inima n-o află nicăire.
În ochii tăi cum ura nu se-aşază
nu pot citi de m-au vândut, cum poate,
altora, ochii, gândul li-l trădează
cu licărul unor priviri ciudate.
Cerul, zidindu-te, a-nscris hrisoave:
numai iubire faţa ta să poarte
şi ochii să primească-n ore grave
numai dulceaţa cea fără de moarte…
Fire şi chip, de nu le laşi gâlcevei
va fi splendoarea ta cu mărul Evei!

XCIV

Cei ce pot face răul şi nu-l fac
ne-ntunecând lucirile clipitei,
mişcând pe alţii, ei ca piatra zac,
păstrând închise porţile ispitei.
Din mila cerului îşi fac veşmânt
din rodul firii, ban de cheltuială
îşi sunt stăpânii, alţii-s slugi de rând
ce-şi caută la ei chiverniseală.
E dulce-al florilor văratic trup
trăindu-şi ori murind, tipare-alunge,
dar floarea, josnicii de o corup
de râsul buruienilor ajunge.
Trezită, seva buruienii, acră,
nu-ntrece în duhoare roza sacră…

XCV

Ce dulce ştii să-ţi faci neruşinarea!
(vierme mişcându-se în crisalizi)
ţi-e mândrul nume cu, mânjită, floarea,
păcatele-n parfume le închizi.
Glasul ce spune-a zilelor, povestea,
erorile ţi le înşiră, tâmp
şi te defaimă. Tu cu toate-acestea
binecuvânţi orice renume strâmb.
Sălaş în tine vicii or să-şi facă,
de ele eşti ales să le fii han,
eroarea, frumuseţea o îmbracă
şi ochiul, tot ce vede-i diafan.
O, nu te crede-n har fără egal:
prostul toceşte cel mai dur pumnal!

XCVI

Ce-n tine-i strâmb, e-al tinereţii oare,
e fruct al tinereţii al tău joc?

Unind de-olaltă har şi desfrânare
tu-i pui greşelii, graţia în loc.
Aşa precum pe degetul reginei
sticla neroadă-i giuvaier ceresc,
eroarea care se străvede-n tine-i
luată drept un gând înţelepţesc.
Câţi lupi n-ar înşela pe lume mielul
de-ar fi în oaie lupul prefăcut,
pe câţi n-ai subjuga precum ţi-e felul
de te-ai sluji de-ntregul tău avut?
Rămâi cum eşti! Iubindu-te, socot
că eşti al meu cu faima ta cu tot…

XCVII

Iarnă mi-a fost când lungile-ţi absenţe
păreau că-s darul anului, tărâmul
cu ger şi zile fără transparenţe
al asprului Decemvrie bătrânul…
Abia trecută neaua şi-a fost vară
şi toamnă purtând primăvara-n sine,
ca văduva, povara ei uşoară
care pe cel pierdut n-o să-nlumine.
Dar mie mi-e nesuferit belşugul –
jind de orfan, fruct fără de părinte
când vara nu-ţi înclină-n cale crugul
şi tac, fiindcă nu eşti, păsări sfinte.
De vor cânta, pot lesne să aştearnă
pe frunza încă tremurândă, iarnă…

XCVIII

În primăvara ta mi-a fost departe
pe când Aprilie-ncerca, nocturn
un duh al tinereţii să deşarte
şi se-nsoţea în danţuri cu Saturn.
Nici tril de pasăre, nici flori subtile,
lucind şi-nmiresmate felurit

nu m-au făcut să laud vara-n file,
nu le-am cules potirul răsărit.
Nu m-a mirat a crinului zăpadă
şi n-am slăvit al rozei stacojiu;
ele întruchipau fără tăgadă
tipare-asemeni chipului tău viu.
Te regăseam, privindu-le, ecou,
al iernii ce mă-nvăluie din nou.

XCIX

Întâia viorea de-o văd, o mustru:
„De unde-l ai parfumul, hoţ plăpând?
Nu de pe buzele-ndrăgite? Lustrul
ţi-l tragi din trupul drag ca din pământ.”
Pe crin îl cert în mâna ta de-ajunge,
pe măghiran, în păr de ţi s-a prins,
stau rozele pe ghimpi: roşia unge
cu mir, amiaza; alba-lin s-a stins
şi o a treia farmecul ţi-l pradă
adăugându-i încă, hoţ mărunt,
răsufletul, al tău, dar dintr-odată
un vierme trupul i-l devoră, crunt.
Din câte ştiu, nu-i floare în poiană
să nu-şi facă din dulcele tău, hrană…

C

Unde eşti, muză? Ai uitat, pesemne
să-l cânţi pe cel ce-ţi dăruieşte vlaga,
te-nverşunezi în cântece nedemne,
măruntelor chemări le dai întreaga
ta patimă? Te reîntoarce dară
s-aduci în vers trândavul timp, trecutul
şi în auzul celui drag coboară
şi dă-i condeiului, măiastru, scutul.
O, te ridică, muză! Fruntea celui
mereu iubit o ară multe cute?

De e aşa, las muza cum i-e felu-i
ce timpul pângăreşte, să sărute…
Dă-i dragostei ce timpu-i ia, smintitul;
frângându-i-l, încovoiat, cuţitul!

CI

O, muză trândavă, de ce ignori
că-i pictor adevărul şi icoană
e frumuseţea (ele-şi sunt surori)
şi-i sunt astfel şi cinstei tale mană.
Poţi spune: frumuseţe şi-adevăr
nevoie n-au de pensuli şi vopsele
când lunecă prin timp şi depărtări
doar cu lumina câtă-i strânsă-n ele.
Deci, muză fără grai, mai poţi să taci
când frumuseţea-n tine locuieşte?
Las-o să dăinuie şi ai să-ţi faci
şi ţie laudă ce nu păleşte.
Pot slujba ta, o, muză, s-o îndrum:
mai lasă-i încă umbra de acum!

CII

Iubirea-mi creşte, chiar de-o crezi firavă
iubesc mai mult, dar nu-mi ivesc iubirea,
nu-i drămuiesc tăria pe tarabă
şi încă n-o ajunge clevetirea.
Cândva, iubind (ferice timpu-acela!)
cântam în primăveri amăgitoare
Aprilul cum îl cântă filomela
până când zorii sunt stăpâni pe zare.
Nu-i altfel vara, nu-i mai puţin dulce
decât atunci când ea cânta. Acuma,
vechiul ei cântec ramu-ar vrea să-l culce;
tot ce-nfloreşte des, l-înghite bruma…
Pot fi asemeni filomelei, tac
lăsându-te de glasul meu sărac.

CIII

Vai, ce sărac e tot ce-mi naşte muza
când, dacă te-ar răsfrânge-ar străluci,
dar totu-i gol, în van îşi mişcă buza
doar când o laud, strunele-i sunt vii.
Să nu mă mustri dacă nu pot scrie,
priveşte chipul ce-n oglindă-l ai
el născocirile-mi întrece mie,
prostindu-mi vers, pricepere şi grai.
N-ar fi păcat atunci să-i dreg vopseaua
icoanei tale fără de cusur?
Ce şi-ar dori decât să-ţi cânte steaua,
truditul vers, ce altceva să-i fur?
Decât această scrisă suferindă
te-arăţi mai bine-n propria-ţi oglindă…

CIV

Tu mie n-ai să-mi pari bătrân nicicând
vei fi la fel cum te-a-ntâlnit privirea.
Nu te-ai schimbat. Trei ierni s-au dus luând
de pe trei veri, din codrii, strălucirea.
Trei primăveri întoarse-n toamne trei
eu le-am trăit şi trei April, trei lunii
de când le-ai apărut ochilor mei
tu, încă verde, ramură a lunii.
Ţi-e farmecul, minut pe un cadran,
furat de neguri picurându-şi stropii;
culoarea doar, pe chipul diafan
la fel o cred de nu mă-nşeală ochii.
De-aceea strig, timp nou, ca duhul mierii
până să vii, se stinse floarea verii.

CV

Nu, dragostea nu-mi e idolatrie
cel ce mi-e drag nu-i idol nicidecum,
la fel mi-e cântecul şi-i dat să fie
doar unuia-nchinat, oricând, oricum!
Iubirea-i blândă azi şi mâine-i blândă
mereu statornică-i lumina ei,
de-aceea versul cântecul şi-l cântă
şi pune doar pe-un singur gând temei.
Frumos, blândeţe, adevăr – rezumă,
frumos, blândeţe, adevăr – spun tot,
cuvinte, trei, ce timpul mi-l consumă,
cu altele să le mai schimb nu pot.
Frumos, blândeţe, adevăr, răzleţe,
un singur loc să-l umple or să-nveţe.

CVI

Când văd, din hronic, risipite viţe,
imagini care s-au mişcat mai ieri,
din rime vechi, frumoasele domniţe
şi doamne stinse, falnici cavaleri;
atunci, citind în câmpuri de blazoane
(mână, picior, sprânceană, ochi de stea)
cred că vopseaua şterselor icoane
visa, se vede, frumuseţea ta.
Ridicând laude, au fost profeţii
acestui timp şi te prefigurau
naivi, ghicindu-ţi doar lumina feţii
al cărei preţ ei încă nu-l ştiau…
Iar noi, urmându-ţi carul, cu alai
te-om lăuda, dar oare-n care grai?

CVII

Nici teama mea şi nici proorocirea
visându-i lumii zile ce-or să vină
nu-i stăpânesc iubirii mele firea –
verdict a’ cărei cumpeni nu se-nclină.

Lunii părelnice-i îndur eclipsa,
de tot ce-am prevestit râd augurii
prezenţa s-a încununat cu lipsa
şi pace-aduc măslinii. Ai pădurii
stropi clari de timp, iubirea mi-o consacră
ea-nfruntă, pură, ale morţii chipuri
pe care le îndur, din versul-lacră
pe când ea proştii-i pedepseşte, triburi.
Criptă-ţi vor fi aceste versuri large
morminte de tirani când se vor sparge!

CVIII

Ce gând l-am plăsmuit lăsând cerneala
să-mi lumineze inima, secret,
ce-aş mai putea scorni să-ţi laud fala
şi dragostea-mi supus să ţi-o repet?
Nimic, iubite, doar ca liturghia
acelaşi lucru-nvăţ să spun mereu
nu socotesc vechi ce e vechi, trufia
de a mă crede tu când tu eşti eu…
Nu-s altele virtuţile iubirii:
ignoră pulberea, nedreptul gând –
şi nu se lasă pradă risipirii
şi din trecut îşi face paj de rând.
Aşa-i şi-ntâia dragoste ivire
întreagă pururi peste năruire…

CIX

O, să nu-mi spui că am un chip ce minte,
de tine rupt, mi-i flacăra întreagă
şi pot pleca din mine, mă pot vinde
sufletu-mi las în pieptul tău să treacă…
Acolo-şi are dragostea-mi conacul
şi dacă pribegind, mă-ntorc la tine
sunt cum am fost şi mi-am aflat pribeagul,
apa ce-mi spală viaţa de ruşine.

Să nu le crezi, deşi mă-ncearcă-adese,
nesăbuinţi ce-n sânge-mi mai adastă,
n-aş fi putut (ruşinea nu m-apese)
să plec din binele care mi-e gazdă…
Nimic n-ar avea-n lume strălucire
afară doar de tine, trandafire.

CX

E drept, am fost prin lume pelerinul
împestriţat, cu chip de măscărici
mi-am irosit prea-plinul şi puţinul,
lovit de-al suferinţii mele bici.
Chiorâş privit-am adevărul, însă
trecând peste al rătăcirii prag
m-a-mpins în tinereţe faţa plânsă
şi-am înţeles că numai tu mi-eşti drag.
E totul nesfârşire, ştiu misterul
iubirea la-ncercare nu-mi mai pun,
ci las să-i fii tu zeul, temnicerul
cel dulce-n seama căruia m-adun…
Zi-mi bun venit la cerul tău, iubite,
şi-n umbra ta curată mă închide!

CXI

Dacă ţi-s drag înfruntă-n locu-mi soarta,
izvorul de nemernicii şi-arare
tot ce mi-a dat, a fost de rând, deşarta!
lumescul trai, lumeasca-nverşunare…
Îmi e stigmat şi cuibărit într-însa
ea sufletu-mi primeşte-n stăpânire,
cum îi e dată pictorului, pânza,
rămâne numai de mă plângi, iubire.
Bolnav blajin, îmi voi sorbi oxalul,
Tristele zile mi le voi petrece,
amar mi-i gustul şi amar pocalul
dar altfel suferinţa nu va trece.

Îndură-te de tot ce-ndur, iubire,
oar mila ta îmi e tămăduire…

CXII

Iubirea ta şi mila, de pe frunte
infame, şănţuirile le şterge,
tot una-s dragosti, clevetiri mărunte
când grija ta, tot ce încerc premerge.
Eşti lumea mea, întreagă, şi se cade
să-mi aflu vina numai de la tine,
bine şi rău, mi-s cugetele toate
supuse ţie, ţie ţi se-ncline!
Cu tine piere orice-ngrijorare
şi nu vreau altul viaţa să-mi cunoască,
le-nlătur, vorbele linguşitoare,
cu doar înţelepciunea mea şerpească.
Credinţa-n viaţa ta ce vie, arde,
ce nu-i legat de tine surpă-n moarte.

CXIII

Plecând, un ochi mi-am zăvorât în gând
şi-acela care pasul mi-l îndrumă
cu el şi-mparte slujba luminând
pe jumătate doar, ajuns de brumă
şi nezidind în suflet vreun contur
de pasăre rotindu-se ori floare,
nu le răsfrânge zborul prin azur
şi-şi pierde propriile lui tipare.
Că tot ce vede, gingaş sau inform,
chip blând ori prea hidoasă creatură,
colombă, cioară, val, talaz enorm
le modelează, ţie pe măsură…
Atât cuprinde, gândul tău l-adună
şi-ntoarce adevărul în minciună.

CXIV

Memoria ce mi-o-ncunun cu tine
bea fierea linguşirilor, monarcă,
ori ochiul meu deprins să te-nlumine
cu har alchimic, dragostea-ţi încarcă
astfel încât pe monştrii cruzi îi schimbă
în heruvimi ce ţi-s pereche ţie
şi curmă răul numai cât îşi plimbă
peste conture raza aurie?
O, nu, e linguşirea doar. Regeşte
mintea o dă pe gât, de-a rostogolul,
ochiul îi ştie gustul ce-i prieşte
şi buzelor le pregăteşte bolul…
E otrăvită? Vinile sunt oarbe:
ochiul, iubind, e primul care-o soarbe.

CXV

Mint rimele mai înainte scrise
rostind că n-am să te-ndrăgesc mai mult,
nu-ntrezăream, se pare, nici în vise
necheltuitul dragostei tumult,
nici timpul cântărindu-l, cel ce calcă
edicte şi făgăduieli de regi,
cel ce destramă frumuseţea sacră
în blânde minţi sădind fărădelegi?
M-a-mpiedicat a timpului surpare
să-ţi spun: „Mi-eşti drag cum nimeni n-a iubit!”
pe când eram stăpân al clipei rare
şi-o-ncoronam ferindu-o, smerit.
Iubirea-i prunc. Întreaga lui lumină
cât creşte încă, totuşi nu-i deplină…

CXVI

Nu-s stavili două firi când se cunună;

iubirea nu-i cu-adevărat iubire
de se preschimbă şi altcum răsună
dacă o-ncearcă fum şi amăgire.
O, nu, ea e înveşnicit, limanul
neaplecat de oarba vijelie
şi-i călăuză pânzei, pe oceanul
ce nici măcar comorile nu-i ştie.
Nu-i măscăriciul vremii chiar de-şi lasă
sub raza coasei, dulcea ei făptură,
ea orele-i înfruntă, curajoasă
până atunci când mâna morţii-o fură.
De mint şi-s prins pot spune liniştit:
n-am scris vreun rând şi nimeni n-a iubit!

CXVII

Poţi să-mi acuzi zgârcenia, uit oare
să te despăgubesc de tot ce-mi dai
uit drumul către tine, drumul care
de paşii mei cu lanţuri îl legai?
Bat căi de vis ce mi-s necunoscute
şi timpului i-am dat al tău avut
înălţând pânze-n vânturile mute
departe să mă ducă de trecut.
Adună-le, greşeli, făţărnicie
tot ce-mpotrivă-mi ar putea să stea,
sprânceana ţi-o încruntă, dar, vai mie!
să nu m-aşezi sub, blândă, ura ta…
Ai milă: la-ncercare dacă-am pus
iubirea ta statornică nespus!

CXVIII

Precum mai aprig pofta ne-o-ntărâtă
usturoiate zemuri, din fiertură,
cum stăm sub mâna bolii, mohorâtă,
doftoricindu-ne fără măsură,
tot astfel, fiind plin de dulce miere,

amare saţii le vânez din oală
şi huzurind mi-apropii cu plăcere
fără să fiu bolnav, culcuş de boală.
Diplomaţia dragostei îmi pare
că vindecă dureri tămăduite,
pe teferi ea îi ţine-n ascultare
cu irul, al licorilor trezite.
O inimă, de tine de-i bolnavă,
găseşte-n leacul aşteptat otravă…

CXIX

Ce leac băui din lacrimă de ştimă
curgând prin filtre diavoleşti, din frig?
Mi-e spaima vis şi visul spaime-animă
şi pierd când sunt aproape de câştig!
Al inimii trecut nemernic şterge
tot ce iubirea-mi binecuvânta,
ochi-mi golesc orbita ca s-alerge
sub nebunească frângere de stea.
O, rău benefic! Bine şi mai bine
răzbat numai când răul l-au băut
iubirea înălţată pe ruine
creşte mai limpede ca la-nceput.
Slujit de rău, cel care-a risipit
şi-ntoarce pierderile întreit.

CXX

Cruzimea ta de ieri azi mă-ndulceşte
şi-nseninează chipul meu durut,
greşala mă-ncovoaie dar, fireşte,
n-am nervi de-aramă ori de fier bătut.
De-ai fost rănit şi tu fără speranţă,
s-ar crede că ai fost o vreme-n iad
dar eu, tiranul, n-am pus în balanţă
cât am lovit şi cât am îndurat.
O, noaptea vechile dureri le-abate,

ce dâre-adânci în visul tău săpam!
Şi rănile ni le închide, toate,
cu tămăduitor, umil balsam.
Nici vinile nu pot să ne despartă:
mă iartă vina ta şi-a mea te iartă…

CXXI

Fii josnic, josnic de eşti socotit
a fi sau a nu fi pot fi tot una
când bucuria ta s-a năruit
când cei din jur i-adaugă minciuna!
De ce se-ndeamnă-atâţia ochi ce vând
fierbintelui meu sânge să se-nchine;
mârşavii, mârşăviile vânând
de ce aşează răul pe-al meu bine?
Nu, sunt ce sunt! Şi nu pe-acelaşi prag,
nu-mpart cu nimeni vinile şi treapta,
eu pot fi drept, ei strâmbătate-şi fac,
murdar, ochianu-i ce-mi citeşte fapta…
Răul de-l văd cum creşte şi-l îndură,
oamenii-s răi şi-s regi în ţări de ură!

CXXII

Ţin filele de tine scrise-n minte
cu litere fierbinţi, de neuitare,
ce-s mai presus de slova mea cuminte
cu care-nfrunt eternităţi şi zare.
Sau le voi ţine-n inimă şi-n fapte,
ştiindu-le dăinuitoarea fire
nicicând pierdute-n risipiri şi noapte
şi pururi rămânând în amintire?
Memoria-mi în prăfuita-i rază
doar scrisa ta întreagă o reţine
şi dragostea-n răboj nu şi-o crestează,
ea crede doar cuvântul de la tine.
Printr-un alt semn la mine să te-aduc?

Aş fi ca altul nimenea, uituc…

CXXIII

O, nu, să nu te lauzi că mă schimbi
zidindu-ţi piramide şi oprelişti
ce mie-mi par, străluminate timp,
veşmântul doar, al unei vechi privelişti!
Noi dăinuim puţin şi tu ascunzi
în umbre noi conture-mbătrânite,
le credem rod al propriilor frunţi
visate şi abia întrezărite…
Hrisoavele-ţi desfid şi nu mă mir
de ce-i prezent şi care ni-i trecutul,
ţi-s amintirile un cimitir
în care-ţi modelezi în grabă lutul.
Aceasta-ţi jur, la tristele-ţi petreceri:
om al credinţei sunt chiar de mă seceri!

CXXIV

Iubirea de mi-ar fi vlăstar domnesc,
bastard al soartei poate i-ar fi starea,
urât de timp şi ţinut drag; cum cresc
spinii-ntre spini şi între ierburi, floarea.
Pe ea nu întâmplarea o zidi,
surâzătorul fast ea nu-l îndură
nu-şi trece vremea-n lăudăroşii
chiar dacă moda către ele-o fură.
Politicească erezie nu
îi dijmuieşte clipele curate,
iubirea ei ce din iubiri crescu
nu piere-n arşiţi, nici sub ploi nu cade.
Nebunii fie-mi martorii, cuminţii
trăiesc nelegiuit şi mor ca sfinţii.

CXXV

La ce să mă întind sub baldachin,
ce sunt onoarea, fastul şi risipa
când temelii am aşezat, deplin
cu mai puţină viaţă decât clipa?
Pe robii graţiei eu i-am văzut
plătind cu cele mai de preţ odoare
duhul parfumului contrafăcut,
vrednici de plâns, robiţi de contemplare.
Smerenia mi-o lasă, sfânt alint,
primeşti ofranda inimii, săracă
dar liberă? Acum a ta o simt,
singură vrea în pieptul tău să treacă!
Fugi, mincinosule, n-ai să păstrezi
ce, fără de prihană, întinezi!

CXXVI

O, tinere, ce poţi să mişti cu pripa?
Nisipu-n ornic, secera lui-clipa?
Urcuş adevărat îţi e declinul,
cei ce-ţi sunt dragi descresc şi ei ca vinul
Natura, doamnă peste sparte arce
înaintezi, ea îndărăt te-ntoarce,
ea are meşteşuguri, felurime
să stingă timpul, ora s-o suprime.
Te place, totuşi teme-te: o rază
o-ntârzie în zbor, dar n-o păstrează.
Când îşi plăteşte tihna, viaţa ta
e banul ce-l aruncă pe tejghea…

CXXVII

În vremuri de demult, femeia brună,
frumoasă chiar, dispreţul îl stârnea,
azi negrul moşteneşte o cunună
pe care frumuseţii vechi i-o ia.

Dar de când mâna dobândeşte chipul
de-a-mpodobi cu dresuri chipul slut,
se trece frumuseţea ca nisipul
şi-i pângărită-n cuibu-i neştiut.
De-aceea-s negri ochii Doamnei mele
cu-nlăcrimate dolii însoţiţi
plângându-le, se vede, pe acele
cu ochi de sulimanuri zugrăviţi.
Şi-aşa cum sunt, tristeţi când îi încearcă
sunt, ochii negri, frumuseţea, parcă…

CXXVIII

Tot mai ades m-alintă muzici grave
mişcând în lemnul fericit o strună
vibrată lin, de degete suave
ce armonii metalice adună.
Mici clape diavoleşti care în jocul
voios stârnit de-al muzicii alint
să îţi sărute palma, au norocul
în timp ce eu, sărmanul, ars de jind
aş vrea să-mi schimb azi buzele, cu lemnul
acelor ţăndări peste care, blând,
coboară mâna dulce, eu, nedemnul
ce gura vie pe lemn mort o vând…
Primească-ţi mâinile, claviatura
iar mie dăruie-mi sărutul, gura.

CXXIX

Când spiritul, ocara îl descreşte
fapta îi e desmăţ neruşinat,
ucide, minte şi-n blestem sporeşte,
sălbăticit şi crud şi întinat.
Neîmpăcat, dospind printre primejdii,
abstras gândirii fuge şi-abia prins
nebun, momeala caută, ca peştii,
în mrejile întinse dinadins.

Smintit când hăituit e şi când pradă,
abia-nhăţat îţi scapă şi îl crezi
făgăduire, floare de zăpadă
şi-apoi ca-ntr-un amarnic vis stagnezi.
Toţi bănuim, ştiindu-i putregaiul,
că iadul lui ne dezveleşte raiul?

CXXX

Nu-s sori, ochii iubitei, nu scânteie
roşia-i gură ca mărgeanu-n mări
de-i albă neaua, sânul ei de ce e
posomorât, şi-i noapte al ei păr?
Ştiu, din Damasc, albe şi roşii roze
cu care chipul nu-i e logodit.
Miresme ştiu, stârnind apoteoze
străine de al Doamnei duh smerit.
Îmi place s-o ascult, deşi-i mai scumpă
auzului, o muzică,-i ştiut,
nu le-am văzut zeiţele cum umblă
dar ea, mergând, păşeşte doar, pe lut.
Şi totuşi, jur pe cer, făptura-i rară
cu nimeni şi nimic nu se compară…

CXXXI

Asemeni frumuseţilor trufaşe,
despotică şi tu eşti, pe când eu
te-alint cu tandre cântece gingaşe,
viu giuvaier te cred, sclipind mereu.
Şi totuşi, unii cred că n-ai putere
să îmi aduci al dragostei noroc,
întârzii să-i contest, dar în tăcere
strâmbul lor gând cu silă mi-l evoc.
Spre-a-mi dovedi că nu mă mint, întreagă,
căldura vocii, geamătul, ţi-nchin:
mi-e dragă frumuseţea ta cea neagră
o spune-n locu-mi fiece suspin.

La fapte neagră eşti, fără tăgadă,
ponegritorilor, prea dulce pradă…

CXXXII

Iubindu-ţi ochii-n care se răsfrânge
privirea mea, de ei compătimită
îi văd, în negru, cum încearcă-a plânge
cu milă tandră, inima-mi rănită.
Şi-ntr-adevăr, nici soarele ce suie
spre cer, în zori, nu pâlpâie mai blând,
nici steaua dintr-a serii cetăţuie
nu aureşte-amurguri şi pământ.
Cum ochii tăi răsar, îndoliaţii,
plângându-mă, învăluit ca-n fum
cuprins în faldul tristei tale graţii
cu mila ta mă însoţesc de-acum.
E frumuseţea neagră, pot s-o jur
şi-i hâd tot ce nu are-al tău contur…

CXXXIII

Simţire, te blestem, tu, ce iubirea
cu prietenul de-olaltă îmi răneşti,
n-ajunge, doar a mea, nefericirea,
sclaviei şi pe el îl dăruieşti?
Pe mine însumi chinul crud mă prinde,
pe cellalt eu, lăuntric, îl absoarbe,
puterea ta ce-acaparând mă vinde,
chin întreit mă prinde-n lanţuri oarbe.
În pieptul tău vreau inima să-mi ferec,
dar inima lui las-o-n libertate,
eu ocroti-o-voi din întuneric,
din tainiţa, a trupului meu poate.
Îl poţi râvni fiindcă eu, ştiu bine,
rămân al tău, cu tot ce-i viu în mine…

CXXXIV

Al tău e, recunosc, iar eu, se ştie,
voinţei tale-s zălogit; eu însumi
cuvântu-mi calc chemând alt chip să-nvie
ca-ntors în mine să-ndulcească plânsu-mi.
Dar tu-l opreşti şi nici el nu se-arată,
eşti lacomă cu cel deprins, în vreme,
chezaş să-mi fie şi cu-ndatorată,
robită ţie, mâna-i să mă cheme.
Cămătăreasă lacomă, ţi-e spornic
gândul ce-mi duce prietenu-n osândă,
prin judecăţi târât, îl scoţi datornic,
de mine-l rupi, ceri dragostei dobândă!
Îl pierd, ne pierzi şi tu, şi bob cu bobul
plăteşte el, iar eu sunt veşnic robul…

CXXXV

Au toate-un jind, tu-l ai pe-al tău, pe WILL
şi-alt WILL, de pofte prisosit, te cere,
e-un WILL pentru oricare şi ostil
preadulcei linişti, el e numai vrere.
Ai vrea la jindul tău nemărginit
s-adaugi jindul meu, cu-mbelşugare,
ori jindul altora îngăduit
îmi lasă jindul fără îndurare?
Cum mările-s sporite de furtuni
primind şi ploaia-n matcă, revărsată
şi tu, atâţia WILL în WILL i-aduni
visezi să fii în WILL şi mai bogată.
Toţi câţi sunt WILL tu jinduie-i mereu
cu-n singur WILL pentru-al tău WILL, doar
eu…

CXXXVI

Dacă te mustră firea că-s pe-aproape,

orbeşte-i jură că-s al tău, că-s Will
ce-ar vrea, în tine, umbra şi-o îngroape,
de Will fii plină, de-al lui duh subtil.
El vrerea ţi-o va împlini, nebunul,
dorul cu dor va logodi-n zadar.
Singur de eşti, mulţimii-i pari niciunul,
el, singuru-i robit de al tău har.
Mulţimea de mă-nghite, dat să-mi fie
să trec, nenumărat, într-al tău dor,
nimicul meu, al tău nimic îl ştie
cu taine dulci rănindu-te uşor.
Fă-mi numele iubit, iubeşte-mi-l
şi atunci ţi-s drag, căci eu sunt vrerea, Will!

CXXXVII

Ce le faci ochilor, iubire oarbă?
Ei nici măcar nu văd ceea ce văd
ştiu frumuseţea ce-i, dar ţin de-olaltă
bine şi rău, lumină şi prăpăd.
De i-au corupt privirile haine
priviri ce sunt al necredinţei rod,
răsar în golfuri de catarge pline
prinzându-mi inima ca-ntr-un năvod.
Să fie-acesta locul de-ntâlnire
al lumii largi, cu-amăgitor nisip,
sau ochii mei văzându-l, cu iubire
acoperă cu nimb murdarul chip?
Ochii-amândoi şi inima-mi se lasă
într-a minciunii rană noroioasă…

CXXXVIII

Ea jură că-i din adevăr, icoană
şi eu o cred, deşi minciuna-i simt,
mă vede june fără de prihană
neînvăţat cu-al lumii veşted jind.
Mă crede tânăr, deşi bine ştie

că zilele-mi mai bune-mi sunt trecut
şi eu pare s-o cred şi-n viclenie
şi-al ei şi-al meu, ni-i adevărul slut.
Ea tace, mincinoasa. De ce oare
nu-i spun că sunt bătrân, cum de-am uitat?
Eşti un năravul dragostei, uitare,
anii nu-i ştii, câţi ai cu-adevărat!
Şi-astfel o mint, la rându-i şi ea minte,
minciuna-i dintre vini cea mai cuminte…

CXXXIX

O, să nu-mi ceri să-ţi spun câtă cruzime
mi-aşezi pe inimă în mii de chipuri,
mai bine ochii tăi să mă suprime,
dar fără-ndemânatice tertipuri!
Spune-mi pe altul că iubeşti, dar ochii
când eşti cu mine, lasă-i să mă-nvie,
de ce cu vicleşuguri te apropii
când braţu-mi să se apere nu ştie?
Şi totuşi să te iert aş vrea, iubire,
numai vrăjmaşii ochii de-i vei întoarce
spre alţii poate, focul lor subţire
să se asvârle ca săgeţi din arce.
Şi totuşi, nu: cum scad sub stele-nalte
măcar ucide-mă cu totu-ncalte…

CXL

Fii înţeleaptă, pe cât eşti de crudă
şi pururi neîndurătoare. Fie
să nu capete glas mâhnirea-mi mută
cu-mprumutate vorbe de mânie…
Ar fi mai bine dacă te-aş deprinde
să-mi spui că mă iubeşti chiar dacă nu e
aşa cum vreau, aşa precum îl vinde
un doctor, pe bolnav, cu vorbă şuie.
N-aş vrea să fiu eu robul deznădejdii,

smintitul înjurând fără tăgadă;
nu-i ocolită lumea de primejdii
şi pe-alt smintit, smintiţi răsar să-l creadă.
Rostogolită, inima, în ceaţă,
cu ochi trufaşi s-o urmăreşti, te-nvaţă!

CXLI

Pe cinstea mea, nu ochii-mi te iubesc,
ei ce te ştiu părelnică, nătângă,
doar inima, ce ei dispreţuiesc,
înnebunită-i gata să răsfrângă.
Auzul, şoapta-ţi nu mi-a alintat,
nici mâna povârnită lin, de gheaţă,
nici miros şi nici gust nu m-au chemat
la un ospăţ cu numai noi de faţă.
Cinci minţi, cinci simţuri, nu mă pot opri
să fac un serv din inima-mi zăludă
ce bărbăteşti elanuri părăsi
spre-a se robi pedepsei tale, crudă…
Mâhnirea-mi doar cu-atâta se alege:
pedeapsă-mi este şi fărădelege…

CXLII

Iubind, păcătuiesc; urând, eşti sfântă,
alungi nelegiuirea îndrăgirii
dar măsurându-ne găsesc că-i blândă
şi-i dulce vina mea, un fruct al firii.
Nu gura ta eu o ascult, copilă
cu buze stacojii ce mint şi cheamă,
buze ce jurămintele sigilă
şi-al paturilor bun îl pun sub vamă.
Ca să îmi fie legiuit amorul
sădeşte-mi chipu-n ochii tăi în care
sunt alţii-acum gata să-şi stingă dorul
şi-am să te-alint cu viţe urcătoare.
De vei cerşi cândva ce azi alungi

pe tine doar te vei nega şi-atunci…

CXLIII

Când gospodina năzuind să prindă
penate vietăţi îşi lasă-n prag
pruncul din poală şi apoi colindă
cotloanele ogrăzii, ţâncul drag
o ţine-n loc şi îşi întoarce pasul,
îi prinde poala, lăcrimând uşor,
iar ea pare să nu-i audă glasul
ţintind acel nimic fâlfâitor.
Aşa şi tu himere-aştepţi prin vreme
pe când eu pruncul tău pribeag rămân,
dar dacă-ţi pierzi speranţa, să se cheme
că mă primeşti ca fiu la al tău sân…
Astfel mă rog, cu plânsu-i de copil
să-l reîntorci în viaţa ta pe Will!

CXLIV

Am dragosti, două, duh de-alint şi fiere
ce-n sufletu-mi, înfrigurat, palpită:
e-ntâiul duh bărbat cu păr de miere,
celălalt e o muiere rău vopsită.
Gândind să mă azvârle-n iad, ea vrea,
femeie-diavol, ticăloasă cupă,
dându-i târcoale, să-l îndemne-a bea
pe îngerul cel blond şi să-l corupă.
L-a prefăcut în drac? De-acum va fi
îngemănată, umbra lor să crească
de mine-ndepărtată-ntru vecii.
Ghicesc în raiuri, iadul cum se cască.
Dar sigur nu-s, nu ştiu amara oră
când diavolul pe înger îl devoră…

CXLV

Gura de Dragoste sculptată
„Urăsc!” îmi pare că şopteşte.
Primindu-o am jalea toată
iar ea se-nduplecă, fireşte,
şi graiu-mi mustră că nu-mi pare
ca totdeauna, dulce. Blânde
îşi lasă vorbele să zboare
şi nu-ncărcate de osânde…
După „Urăsc!” rosti cuvinte
urmându-se, ca ziua, nopţii,
rostogolind pe trepte sfinte
un demon în genunea morţii;
„Urăsc!” Un fulger străbătu
adaosul: „Pe tine nu…”

CXLVI

Biet suflet, miez al lutului meu, lutul
mereu nevrednic, cine te-nvrăjbi,
de ce ţi-i ars pe dinlăuntru scutul
pe-afară nins cu dulci aurării?
De ce sporit la preţ zideşti conacul,
al trupului, paraginii promis,
când viermii-n el or să îşi facă veacul?
Aşa te vei sfârşi, în care vis?
Trăieşte doar din paguba, a slugii,
balanţa s-o îngreui cu belşug,
schimbi clipe scârnave pe ore lucii,
cu tine doar legând prieteşug!
Hrănit cu Moartea care ne desparte,
nici moartă, Moartea nu mai este Moarte…

CXLVII

Iubirea mea nu-i febră pofticioasă,
bea ca pe lapte tot ce e durere,

râvneşte răul, poftelor se lasă
pe care jindul ei bolnav le cere.
Vraci al iubirii ce-o nutresc, gândirea,
mâhnindu-se că uit tot ce-mi prescrie,
m-a părăsit zburând spre nicăirea;
dorinţa-i moartă, iruri n-o învie.
Sunt fără leac, eşti mută, raţiune,
un zbucium veşnic mă afundă-n spaimă,
gândirile, vorbirea-mi sunt nebune
şi adevăruri, inutil, îngaimă…
Aşa-i de te visez, lumină sacră
tu, decât iadul infinit mai neagră.

CXLVIII

Ce ochi îmi puse dragostea-n orbite
de mi-i vederea mincinoasă? Şi
unde mi-s cugetele risipite,
strâmb cumpănind cu ochiul oglindi?
Dacă-i frumos ce ochiul meu străvede,
de ce se spune că n-ar fi aşa?
De nu-i astfel, iubirea mea, s-ar crede
că-i adevărul strâmb sub pleoapa ta.
O, dragostea cum ar privi, prin lacrimi,
cu ochi cerniţi de jale şi priveghi?
Nu-i de mirare, iar tu orb, te clatini
când norii cresc pe boltă, soare vechi!
Orbindu-mă, vicleano, spune-mi unde
îţi tăinuieşti păcatele imunde?

CXLIX

Nu te iubesc? Cruzimea ta m-apasă
când împotrivă-mi partea ta o ţin!
Gândindu-te, eu uit de tot, frumoasă
tirană, chiar de mine uit deplin.
Mi-s prieteni oare cei care te-acuză,
şi le ţin partea, fără de habar?

Când tu mă cerţi, suspine port pe buză
şi mă răzbun pe mine însumi doar.
Ce dar m-ar face să nu pot, de-a pururi
robul să-ţi fiu, urmându-te-n restrişti,
când îţi ador belşugul de cusururi
numai când ochii, poruncind, ţi-i mişti?
Fii-s dragi cei care văd, aşa ţi-i vrerea,
urăşte-mă, eu mi-am pierdut vederea.

CL

De unde-ţi iai puterea ce se-aşează
pe inima-mi ce clatină nesaţii
şi-n ochii ce-i împiedică să vază
prin fum de raze, ale zilei graţii?
Păcatele cum le împaci, de-mi pare
că în străfund de josnicii mărunte
impui un rost şi-n iscusinţi murdare
binele-i sfânt, iar ce e rău e-n frunte?
Mă faci să te iubesc mai mult când ură,
pe unde treci, o semeni în mulţime,
mi-e dat să îndrăgesc ce alţii-njură,
că nu-ţi sunt drag, să nu mai afle nime'!
De te ţin dragă, după tot ce eşti,
s-ar cuveni şi tu să mă iubeşti!

CLI

Prea tânăr e amorul, dar ştiu bine
că el e-acela ce ne-nţelepţeşte,
deci, dulce amăgire, se cuvine
de-s vinovat, să fii cel ce plăteşte.
Mă vând, vânzându-te şi blânde stele
le schimb cu carne vinovată, parcă
şi sufletul îi spune cărnii mele
că-n dragoste triumfă iar ea-ncearcă
trofeu râvnit, în toate să apară
sub ochii mei şi cu mândrie umblă

să-mi fie poate calul de povară
care-şi împarte umbra cu-a mea umbră.
Mi-e gândul împăcat de-i zic „iubire”
că ea mi-e zbor şi-mi e şi năruire…

CLII

Iubindu-te eu mint; de-ţi vine rândul
de două ori să minţi şi amândouă
minciunile îţi spurcă legământul
din aşternut. Iubeşti cu ură nouă.
Dar ce sunt două jurăminte rupte
când eu calc douăzeci? Eu sunt sperjurul
care din tine-ncearcă să se-nfrupte,
sunt umbra care-ţi siluie conturul.
Şi e pierdut gândul credinţii-n tine
căci eu, jurând pe dulcea-ţi bunătate
pleoapa nu mi-am lăsat să se-nlumine
la focul tău cel cast şi-aşa, sunt poate
Pe veci, cel care minte, duh bolnav
jurând numai pe tot ce e scârnav!

CLIII

Sta Cupidon cu torţa în somnie
până ce iată, i-o răpi o zână
muind cu grabă gingaşa făclie
într-o fântână-a dragostei, fântână
cu pururea învăpăiat, potirul
şi-nfierbântat de flăcări dezmăţate
până ce clocotul devine irul
vindecător al bolilor ciudate.
Din ochii dragei, torţa-şi ia văpaia
iar Cupidon mă pune la-ncercare
paşii-ndreptându-mi-i, să caut baia,
ca un bolnav ce n-are alinare.
Doar ochii ei îmi pare că-mi sunt leacul,
când Cupidon îşi împlineşte placul…

CLIV

Al dragostei minuscul zeu dormea
cu torţa lângă el când nimfe blânde
neprihănirii juruite,-abia
de-l atingeau cu degete plăpânde
iar cea mai dulce, focu-a ridicat
(ce legiuni de inimi încălzise)
fu generalul poftei dezarmat
de-un gest virgin şi facla, în abise
se stinse lin, într-un izvor tăcut
în care focul dragostilor piere
şi-nvăpăiază apa-n cuib de lut
înzdrăvenind pe cel fără putere.
Iubirea, apa o-nfierbântă, însă
nu răcoreşte apa, faţa plânsă…

Sonnets

I

From fairest creatures we desire increase,
That thereby beauty's rose might never die,
But as the riper should by time decease,
His tender heir might bear his memory;
But thou, contracted to thine own bright eyes,
Feed'st thy light's flame with self-substantial fuel,
Making a famine where abundance lies,
Thyself thy foe, to thy sweet self too cruel.
Thou that art now the world's fresh ornament
And only herald to the gaudy spring
Within thine own bud buriest thy content,
And, tender churl, mak'st waste in niggarding.
Pity the world, or else this glutton be:
To eat the world's due, by the grave and thee.

II

When forty winters shall besiege thy brow
And dig deep trenches in thy beauty's field,
Thy youth's proud livery, so gazed on now,
Will be a tattered weed, of small worth held.
Then being asked where all thy beauty lies,
Where all the treasure of thy lusty days,
To say within thine own deep-sunken eyes
Were an all-eating shame and thriftless praise.
How much more praise deserved thy beauty's use
If thou couldst answer "This fair child of mine
Shall sum my count, and make my old excuse",
Proving his beauty by succession thine.
This were to be new made when thou art old,
And see thy blood warm when thou feel'st it cold.

III

Look in thy glass, and tell the face thou viewest
Now is the time that face should form another,
Whose fresh repair if now thou not renewest
Thou dost beguile the world, unbless some mother.
For where is she so fair whose uneared womb
Disdains the tillage of thy husbandry?
Or who is he so fond will be the tomb
Of his self-love to stop posterity?
Thou art thy mother's glass, and she in thee
Calls back the lovely April of her prime;
So thou through windows of thine age shalt see,
Despite of wrinkles, this thy golden time.
But if thou live remembered not to be,
Die single, and thine image dies with thee.

IV

Unthrifty loveliness, why dost thou spend
Upon thyself thy beauty's legacy?
Nature's bequest gives nothing, but doth lend,
And being frank, she lends to those are free.
Then, beauteous niggard, why dost thou abuse
The bounteous largess given thee to give?
Profitless usurer, why dost thou use
So great a sum of sums yet canst not live?
For having traffic with thyself alone,
Thou of thyself thy sweet self dost deceive.
Then how when nature calls thee to be gone:
What acceptable audit canst thou leave?
Thy unused beauty must be tombed with thee,

Which used, lives th'executor to be.

V

Those hours that with gentle work did frame
The lovely gaze where every eye doth dwell
Will play the tyrants to the very same,
And that unfair which fairly doth excel;
For never-resting time leads summer on
To hideous winter, and confounds him there,
Sap checked with frost, and lusty leaves quite gone,
Beauty o'er-snowed, and bareness everywhere.
Then were not summer's distillation left
A liquid prisoner pent in walls of glass,
Beauty's effect with beauty were bereft,
Nor it nor no remembrance what it was.
But flowers distilled, though they with winter meet,
Lose but their show, their substance still lives sweet.

VI

Then let not winter's ragged hand deface
In the thy summer ere thou be distilled.
Make sweet some vial, treasure thou some place
With beauty's treasure ere it be self-killed.
That use is not forbidden usury
Which happies those that pay the willing loan:
That's for thyself to breed another thee,
Or ten times happier, be it ten for one;
Ten times thyself were happier than thou art,
If ten of thine ten times refigured thee.

Then what could death do if thou shouldst depart,
Leaving thee living in posterity?
Be not self-willed, for thou art much too fair
To be death's conquest and make worms thine heir.

VII

Lo, in the orient when the gracious light
Lifts up his burning head, each under eye
Doth homage to his new-appearing sight,
Serving with looks his sacred majesty,
And having climbed the steep-up heavenly hill,
Resembling strong youth in his middle age,
Yet mortal looks adore his beauty still,
Attending on his golden pilgrimage.
But when from highmost pitch, with weary car,
Like feeble age he reeleth from the day,
The eyes, 'fore duteous, now converted are
From his low tract, and look another way.
So thou, thyself outgoing in thy noon,
Unlooked on diest unless thou get a son.

VIII

Music to hear, why hear'st thou music sadly?
Sweets with sweets war not, joy delights in joy.
Why lov'st thou that which thou receiv'st not gladly,
Or else receiv'st with pleasure thine annoy?
If the true concord of well-tunèd sounds
By unions married do offend thine ear,
They do but sweetly chide thee, who confounds

In singleness the parts that thou shouldst bear.
Mark how one string, sweet husband to another,
Strikes each in each by mutual ordering,
Resembling sire and child and happy mother,
Who all in one, one pleasing note do sing;
Whose speechless song, being many, seeming one,
Sings this to thee: “Thou single wilt prove none”.

IX

Is it for fear to wet a widow’s eye
That thou consum’st thyself in single life?
Ah, if thou issueless shalt hap to die,
The world will wail thee like a makeless wife.
The world will be thy widow, and still weep
That thou no form of thee hast left behind,
When every private widow well may keep
By children’s eyes her husband’s shape in mind.
Look what an unthrift in the world doth spend
Shifts but his place, for still the world enjoys it;
But beauty’s waste hath in the world an end,
And kept unused, the user so destroys it.
No love toward others in that bosom sits
That on himself such murd’rous shame commits.

X

For shame deny that thou bear’st love to any,
Who for thyself art so unprovident.
Grant, if thou wilt, thou art beloved of many,
But that thou none lov’st is most evident;
For thou art so possessed with murd’rous hate

That ’gainst thyself thou stick’st not to conspire,
Seeking that beauteous roof to ruinate,
Which to repair should be thy chief desire.
O, change thy thought, that I may change my mind!
Shall hate be fairer lodged than gentle love?
Be as thy presence is, gracious and kind,
Or to thyself at least kind-hearted prove.
Make thee another self for love of me,
That beauty still may live in thine or thee.

XI

As fast as thou shalt wane, so fast thou grow’st
In one of thine from that which thou departest,
And that fresh blood which youngly thou bestow’st
Thou mayst call thine when thou from youth convertest.
Herein lives wisdom, beauty, and increase;
Without this, folly, age, and cold decay.
If all were minded so, the times should cease,
And threescore year would make the world away.
Let those whom nature hath not made for store,
Harsh, featureless, and rude, barrenly perish.
Look whom she best endowed she gave the more,
Which bounteous gift thou shouldst in bounty cherish.
She carved thee for her seal, and meant thereby
Thou shouldst print more, not let that copy die.

XII

When I do count the clock that tells the time,
And see the brave day sunk in hideous night;
When I behold the violet past prime,
And sable curls ensilvered o'er with white;
When lofty trees I see barren of leaves,
Which erst from heat did canopy the herd,
And summer's green all girded up in sheaves
Borne on the bier with white and bristly
beard:
Then of thy beauty do I question make
That thou among the wastes of time must go,
Since sweets and beauties do themselves
forsake,
And die as fast as they see others grow;
And nothing 'gainst time's scythe can make
defence
Save breed to brave him when he takes thee
hence.

XIII

O that you were yourself! But, love, you are
No longer yours than you yourself here live.
Against this coming end you should prepare,
And your sweet semblance to some other
give.
So should that beauty which you hold in lease
Find no determination; then you were
Yourself again after your self's decease,
When your sweet issue your sweet form
should bear.
Who lets so fair a house fall to decay,
Which husbandry in honour might uphold
Against the stormy gusts of winter's day,
And barren rage of death's eternal cold?

O, none but unthrifts, dear my love, you know
You had a father; let your son say so.

XIV

Not from the stars do I my judgement pluck,
And yet methinks I have astronomy;
But not do tell of good or evil luck,
Of plagues, of dearths, or seasons' quality.
Nor can I fortune to brief minutes tell,
'Pointing to each his thunder, rain, and wind,
Or say with princes if it shall go well
By oft predict that I in heaven find;
But from thine eyes my knowledge I derive,
And, constant stars, in them I read such art
As truth and beauty shall together thrive
If from thyself to store thou wouldst convert.
Or else of thee this I prognosticate;
Thy end is truth's and beauty's doom and date.

XV

When I consider every thing that grows
Holds in perfection but a little moment,
That this huge stage presenteth naught but shows
Whereon the stars in secret influence comment;
When I perceive that men as plants increase,
Cheerèd and checked even by the selfsame sky;
Vaunt in their youthful sap, at height decrease,
And wear their brave state out of memory;
Then the conceit of this inconstant stay
Sets you most rich in youth before my sight,

Where wasteful time debateth with decay
To change your day of youth to sullied night;
And all in war with time for love of you,
As he takes from you, I engraft you new.

XVI

But wherefore do not you a mightier way
Make war upon this bloody tyrant, time,
And fortify yourself in your decay
With means more blessèd than my barren
rhyme?
Now stand you on the top of happy hours,
And many maiden gardens yet unset
With virtuous wish would-bear your living
flowers,
Much liker than your painted counterfeit.
So should the lines of life that life repair
Which this time's pencil or my pupil pen
Neither in inward worth nor outward fair
Can make you live yourself in eyes of men.
To give away yourself keeps yourself still,
And you must live drawn by your own sweet
skill.

XVII

Who will believe my verse in time to come
If it were filled with your most high deserts?
–
Though yet, heaven knows, it is but as a tomb
Which hides your life, and shows not half
your parts.
If I could write the beauty of your eyes
And in fresh numbers number all your graces,
The age to come would say "This poet lies;
Such heavenly touches ne'er touched earthly
faces."

So should my papers, yellowed with their age,
Be scorned, like old men of les truth than tongue,
And your true rights be termed a poet's rage
And stretchèd metre of an antique song.
But were some child of yours alive that time,
You should live twice: in it, and in my rhyme.

XVIII

Shall I compare thee to a summer's day?
Thon art more lovely and more temperate.
Rough winds do shake the darling buds of May,
And summer's lease hath all too short a date.
Sometime too hot the eye of heaven shines,
And often is his gold complexion dimmed,
And every fair from fair sometime declines,
By change or nature's changing course untrimmed;
But thy eternal summer shall not fade
Nor lose possession of that fair thou ow'st,
Nor shall death brag thou wander'st in his shade
When in eternal lines to time thou grow'st.
So long as men can breathe or eyes can see,
So long lives this, and this gives life to thee.

XIX

Devouring time, blunt thou the lion's paws,
And make the earth devour her own sweet brood;
Pluck the keen teeth from the fierce tiger's jaws,
And burn the long-lived phoenix in her blood.
Make glad and sorry seasons as thou fleet'st,

And do whate'er thou wilt, swift-footed time,
To the wide world and all her fading sweets.
But I forbid thee one most heinous crime:
O, carve not with thy hours my love's fair brow,
Nor draw no lines there with thine antique pèn.
Him in thy course untainted do allow
For beauty's pattern to succeeding men.
Yet do thy worst, old time; despite thy wrong
My love shall in my verse ever live young.

XX

A woman's face with nature's own hand painted
Hast thou, the master-mistress of my passion;
A woman's gentle heart, but not acquainted
With shifting change as is false women's fashion;
An eye more bright than theirs, less false in rolling,
Gilding the object whereupon it gazeth;
A man in hue, all hues in his controlling,
Which steals men's eyes and women's souls amazeth.
And for a woman wert thou first created,
Till nature as she wrought thee fell a-doting,
And by addition me of thee defeated
By adding one thing to my purpose nothing.
But since she pricked thee out for women's pleasure,
Mine be thy love and thy love's use their treasure.

XXI

So is it not with me as with that muse

Stirred by a painted beauty to his verse,
Who heaven itself for ornament doth use,
And every fair with his fair doth rehearse,
Making a couplement of proud compare
With sun and moon, with earth, and sea's rich gems,
With April's first-born flowers, and all things rare
That heaven's air in this huge rondure hems.
O let me, true in love, but truly write,
And then believe me my love is as fair
As any mother's child, though not so bright
As those gold candles fixed in heaven's air.
Let them say more that like of hearsay well;
I will not praise that purpose not to sell.

XXII

My glass shall not persuade me I am old
So long as youth and thou are of one date;
But when in thee time's furrows I behold,
Then look I death my days should expiate.
For all that beauty that doth cover thee
Is but the seemly raiment of my heart,
Which in thy breast doth live, as thine in me;
How can I then be elder than thou art?
O therefore, love, be of thyself so wary
As I, not for myself, but for thee will,
Bearing thy heart, which I will keep so chary
As tender nurse her babe from faring ill.
Presume not on thy heart when mine is slain:
Thou gav'st me thine not to give back again.

XXIII

As an unperfect actor on the stage
Who with his fear is put besides his part,

Or some fierce thing replete with too much rage
Whose strength's abundance weakens his own heart,
So I, for fear of trust, forget to say
The perfect ceremony of love's rite,
And in mine own love's strength seem to decay,
O'er-charged with burden of mine own love's might,
O let my books be then the eloquence
And dumb presagers of my speaking breast,
Who plead for love, and look for recompense
More than that tongue that more hath more expressed.
O learn to read what silent love hath writ;
To hear with eyes belongs to love's fine wit.

XXIV

Mine eye hath played the painter, and hath steeled
Thy beauty's form in table of my heart.
My body is the frame wherein'tis held,
And perspective it is best painter's art;
For through the painter must you see his skill;
To find where your true image pictured lies,
Which in my bosom's shop is hanging still,
That hath his windows glazèd with thine eyes.
Now see what good turns eyes for eyes have done:
Mine eyes have drawn thy shape, and thine for me
Are windows to my breast, wherethrough the sun
Delights to peep, to gaze therein on thee.
Yet eyes this cunning want to grace their art:
They draw but what they see, know not the heart.

XXV

Let those who are in favour with their stars
Of public honour and proud titles boast,
Whilst I, whom fortune of such triumph bars,
Unlooked-for joy in that I honour most.
Great princes' favourites their fair leaves spread;
But as the marigold at the sun's eye,
And in themselves their pride lies burièd,
For at a frown they in their glory die.
The painful warrior famoused for might,
After a thousand victories once foiled
Is from the book of honour razèd quite,
And all the rest forgot for which he toiled.
Then happy I, that love and am beloved
Where I may not remove nor be removed.

XXVI

Lord of my love, to whom in vassalage
Thy merit hath my duty strongly knit,
Tp thee I send this written embassage
To witness duty, not to show my wit;
Duty so great which wit so poor as mine
May make seem bare in wanting words to show it,
But that I hope some good conceit of thine
In thy soul's thought, all naked, will bestow it,
Till whatsoever star that guides my moving
Points on me graciously with fair aspect,
And puts apparel on my tattered loving
To show me worthy of thy sweet respect.
Then may I dare to boast how I do love thee;
Till then, not showmy head where thou mayst prove me.

XXVII

Weary with toil I haste me to my bed,
The dear repose for limbs with travel tired;
But then begins a journey in my head
To work my mind when body's work's expired;
For then my thoughts, from far where I abide,
Intend a zealous pilgrimage to thee,
And keep my drooping eyelids open wide,
Looking on darkness which the blind do see;
Save that my soul's imaginary sight
Presents thy shadow to my sightless view,
Which like a jewel hung in ghastly night
Makes black night beauteous and her old face new.
Lo, thus by day my limbs, by night my mind,
For thee, and for myself, no quiet find.

XXVIII

How can I then return in happy plight,
That am debarred the benefit of rest,
When day's oppression is not eased by night,
But day by night and night by day oppressed,
And each, though enemies to either's reign,
Do in consent shake hands to torture me,
The one by toil, the other to complain
How far I toil, still farther off from thee?
I tell the day to please him thou art bright,
And do'st him grace when clouds do blot the heaven;
So flatter I the swart-complexioned night
When sparkling stars twire not thou gild'st the even.
But day doth daily draw my sorrows longer,

And night doth nightly make grief's strength
seem stronger.

XXIX

When, in disgrace with fortune and men's
eyes,
I all alone beweep my outcast state,
And trouble deaf heaven with my bootless
cries,
And look upon myself and curse my fate,
Wishing me like to one more rich in hope,
Featured like him, like him with friends
possessed,
Desiring this man's art and that man's scope,
With what I most enjoy contented least:
Yet in these thoughts myself almost
despising,
Haply I think on thee, and then my state,
Like to the lark at break of day arising
From sullen earth, sings hymns at heaven's
gate;
For thy sweet love remembered such wealth
brings
That then I scorn to change my state with
kings'.

XXX

When to the sessions of sweet silent thought
I summon up remembrance of things past,
I sigh the lack of many a thing I sought,
And with old woes new wail my dear time's
waste.
Then can I drown an eye unused to flow
For precious friends hid in death's dateless
night,

And weep afresh love's long-since-cancelled
woe,
And moan th'expense of many a vanished
sight.
Then can I grieve at grievances foregone,
And heavily from woe to woe tell o'er
The sad account of fore-bemoanèd moan,
Which I new pay as if not paid before.
But if the while I think on thee, dear friend,
All losses are restored, and sorrows end.

XXXI

Thy bosom is endearèd with all hearts
Which I by lacking have supposèd dead,
And there reigns love, and all love's loving
parts,
And all those friends which I thought burièd.
How many a holy and obsequious tear
Hath dear religious love stol'n from mine eye
As interest of the dead, which now appear
But things removed that hidden in thee lie!
Thou art the grave where buried love doth
live,
Hung with the trophies of my lovers gone,
Who all their parts of me to thee did give;
That due of many now is thine alone.
Their images I loved I view in thee,
And thou, all they, hast all the all of me.

XXXII

If thou survive my well-contented day
When that churl death my bones with dust
shall cover,
And shalt by fortune once more resurvey
These poor rude lines of thy deceasèd lover,
Compare them with the bett'ring of the time,

And though they be outstripped by every pen,
Reserve them for my love, not for their rhyme
Exceeded by the height of happier men.
O then vouchsafe me but this loving thought:
“Had my friend’s muse grown with this
growing age,
A dearer birth than this his love had brought
To march in ranks of better equipage;
But since he died, and poets better prove,
Theirs for their style I’ll read, his for his
love.”

XXXIII

Full many a glorious morning have I seen
Flatter the mountain tops with sovereign eye,
Kissing with golden face the meadows green,
Gilding pale streams with heavenly alchemy;
Anon permit the basest clouds to ride
With ugly rack on his celestial face,
And from the forlorn world his visage hide,
Stealing unseen to west with this disgrace.
Even so my sun one early morn did shine
With all triumphant splendour on my brow;
But out, alack, he was but one hour mine;
The region cloud hath masked him from me
now
Yet him for this my love no whit disdaineth:
Suns of the world may stain when heaven`s
sun staineth

XXXIV

Why didst thou promise such a beauteous day
And make me travel forth without my cloak,
To let base clouds o’ertake me in my way,
Hiding thy brav’ry in their rotten smoke?

’Tis not enough that through the cloud thou break
To dry the rain on my storm-beaten face,
For no man well of such a salve can speak
That heals the wound and cures not the disgrace.
Nor can thy shame give physic to my grief;
Though thou repent, yet I have still the loss.
Th’offender’s sorrow lends but weak relief
To him that bears the strong offence’s cross.
Ah, but those tears are pearl which thy love sheds,
And they are rich, and ransom all ill deeds.

XXXV

No more be grieved at that which thou hast done:
Roses have thorns, and silver fountains mud.
Clouds and eclipses stain both moon and sun,
And loathsome canker lives in sweetest bud.
All men make faults, and even I in this,
Authorizing thy trespass with compare,
Myself corrupting salving thy amiss,
Excusing thy sins more than thy sins are;
For to thy sensual fault I bring in sense –
Thy adverse party is thy advocate –
And ’gainst myself a lawful plea commence.
Such civil war is in my love and hate
That I an accessory needs must be
To that sweet thief which sourly robs from me.

XXXVI

Let me confess that we two must be twain
Although our undivided loves are one;
So shall those blots that do with me remain

Without thy help by me be borne alone.
In our two loves there is but one respect,
Though in our lives a separable spite
Which, though it alter not love's sole efiect,
Yet doth it steal sweet hours from love's
delight.
I may not evermore acknowledge thee
Lest my bewailèd guilt should do thee shame,
Nor thou with public kindness honour me
Unless thou take that honour from thy name.
But do not so. I love thee in such sort
As, thou being mine, mine is thy good report.

XXXVII

As a decripit father takes delight
To see his active child do deeds of youth,
So I, made lame by fortune's dearest spite,
Take all my comfort of thy worth and truth;
For whether beauty, birth, or wealth, or wit,
Or any of these all, or all, or more,
Entitled in thy parts do crownèd sit,
I make my love engrafted to this store.
So then I am not lame, poor, nor despised,
Whilst that this shadow doth such substance
give
That I in thy abundance am sufficed
And by a part of all thy glory live.
Look what is best, that best I wish in thee;
This wish I have, then ten times happy me.

XXXVIII

How can my muse want subject to invent
While thou dost breathe, that pour'st into my
verse
Thine own sweet argument, too excellent
For every vulgar paper to rehearse?

O, give thyself the thanks if aught in me
Worthy perusal stand against thy sight;
For who’s so dumb that cannot write to thee,
When thou thyself dost give invention light?
Be thou the tenth muse, ten times more in
worth
Than those old mine which rhymers invocate,
And he that calls on thee, let him bring forth
Eternal numbers to outlive long date.
If my slight muse do please these curious
days,
he pain be mine, but thine shall be the praise.

XXXIX

O, how thy worth with manners may I sing
When thou art all the better part of me?
What can mine own praise to mine own self
bring,
And what is’t but mine own when I praise
thee?
Even for this let us divided live,
And our dear love lose name of single one,
That by this separation I may give
That due to thee which thou deserv’st alone.
O absence, what a torment wouldst thou
prove
Were it not thy sour leisure gave sweet leave
To entertain the time with thoughts of love,
Which time and thoughts so sweetly doth
deceive,
And that thou teachest how to make one
twain
By praising him here who doth hence remain!

XL

Take all my loves, my love, yea, take them all:
What hast thou then more than thou hadst before?
No love, my love, that thou mayst true love call –
All mine was thine before thou hadst this more.
Then if for my love thou my love receivest,
I cannot blame thee for my tove thou usest;
But yet be blamed if thou this self deceivest
By wilful taste of what thyself refusest.
I do forgive thy robb'ry, gentle thief,
Although thou steal thee all my poverty;
And yet love knows it is a greater grief
To bear love's wrong than hate's known injury.
Lascivious grace, in whom all ill well shows,
Kill me with spites, yet we must not be foes.

XLI

Those pretty wrongs that liberty commits
When I am sometime absent from thy heart
Thy beauty and thy years full well befits,
For still temptation follows where thou art.
Gentle thou art, and therefore to be won;
Beauteous thou art, therefore to be assailed;
And when a woman woos, what woman's son
Will sourly leave her till he have prevailed?
Ay me, but yet thou mightst my seat forbear,
And chide thy beauty and thy straying youth
Who lead thee in their riot even there
Where thou art forced to break a two-fold troth:
Ners, by thy beauty tempting her to thee,
Thine, by thy beauty being false to me.

XLII

That thou hast her, it is not all my grief
And yet it may be said I loved her dearly;
That she hath thee is of my wailing chief,
A loss in love that touches me more nearly.
Loving offenders, thus I will excuse ye:
Thou dost love her because thou know'st I
love her,
And for my sake even so doth she abuse me,
Suff ring my friend for my sake to approve
her.
If I lose thee, my loss is my love's gain,
And losing her, my friend hath found that
loss:
Both find each other, and I lose both twain,
And both for my sake lay on me this cross.
But here's the joy: my friend and I are one.
Sweet flattery! Then she loves but me alone.

XLIII

When most I wink, then do mine eyes best
see,
For all the day they view things unrespected;
But when I sleep, in dreams they look on
thee,
And, darkly bright, are bright in dark
directed.
Then thou, whose shadow shadows doth
make bright,
How would thy shadow's form form happy
show
To the clear day with thy much clearer light,
When to unseeing eyes thy shade shines so!
How would, I say, mine eyes be blessèd made
Bi looking on thee in the living day,
When in dead night thy fair imperfect shade

Through heavy sleep on sightless eyes doth stay!
All days are nights to see till I see thee,
And nights bright days when dreams do show thee me.

XLIV

If the dull substance of my flesh were thought,
Injurious distance should not stop my way;
For then, despite of space, I would be brought
From limits far remote where thou dost stay.
No matter then although my foot did stand
Upon the farthest earth removed from thee;
For nimble thought can jump both sea and land
As soon as think the place where he would be.
But ah, thought kills me that I am not thought,
To leap large lengths of miles when thou art gone,
But that, so much of earth and water wrought,
I must attend time's leisure with my moan,
Receiving naught by elements so slow
But heavy tears, badges of either's woe.

XLV

The other two, slight air and purging fire,
Are both with thee wherever I abide;
The first my thought, the other my desire,
These present-absent with swift motion slide;
For when these quicker elements are gone
In tender embassy of love to thee,
My life, being made of four, with two alone

Sinks down to death, oppressed with melancholy,
Until life's composition be recured
By those swift messengers returned from thee,
Who even but now come back again assured
Of thy fair health, recounting in to me.
This told, I joy; but then no longer glad,
I send them back again and straight grow sad.

XLVI

Mine eye and heart are at a mortal war
How to divide the conquest of thy sight.
Mine eye my heart thy picture's sight would bar,
My heart, mine eye the freedom of that right.
My heart doth plead that thou in him dost lie,
A closet never pierced with crystal eyes;
But the defendant doth that plea deny,
And says in him thy fair appearance fies.
To 'cide this title is empanellèd
A quest of thoughts, all tenants to the heart,
And by their verdict is determinèd
The clear eye's moiety and the dear heart's part,
As thus: mine eye's due is thy outward part,
And my heart's right thy inward love of heart.

XLVII

Betwixt mine eye and heart a league is took,
And each doth good turns now unto the other.
When that mine eye is famished for a look,
Or heart in love with sighs himself doth smother,
With my love's picture then my eye doth feast,

And to the painted banquet bids my heart.
Another time mine eye is my heart's guest
And in his thoughts of love doth share a part.
So either by thy picture or my love,
Thyself away art present still with me;
For thou no farther than my thoughts canst move,
And I am still with them, and they with thee;
Or if they sleep, thy picture in my sight
Awakes my heart to heart's and eye's delight.

XLVIII

How careful was I when I took my way
Each trifle under truest bars to thrust,
That to my use it might unusèd stay
From hands of falsehood, in sure wards of trust.
But thou, to whom my jewels trifles are,
Most worthy comfort, now my greatest grief,
Thou best of dearest and mine only care
Art left the prey of every vulgar thief.
Thee have I not locked up in any chest
Save where thou art not, though I feel thou art –
Within the gentle closure of my breast,
From whence at pleasure thou mayst come and part;
And even thence thou wilt be stol'n, I fear,
Por truth proves thievish for a prize so dear.

XLIX

Against that time – if ever that time come –
When I shall see thee frown on my defects,
Whenas thy love hath cast his utmost sum,
Called to that audit by advised respects;

Against that time when thou shalt strangely pass
And scarcely greet me with that sun, thine eye,
When love converted from the thing it was
Shall reasons find of settled gravity:
Against that time do I ensconce me here
Within the knowledge of mine own desert,
And this my hand against myself uprear
To guard the lawful reasons on thy part.
To leave poor me thou hast the strength of laws,
Since why to love I can allege no cause.

L

How heavy do I journey on the way,
When what I seek – my weary travel's end –
Doth teach that ease and that repose to say
"Thus far the miles are measured from thy friend."
The beast that bears me, tired with my woe,
Plods dully on to bear that weight in me,
As if by some instict the wretch did know
His rider loved not speed, being made from thee.
The bloody spur cannot provoke him on
That sometimes anger thrusts into his hide,
Which heavily he answers with a groan
More sharp to me than spurring to his side;
For that same groan doth put this in my mind:
My grief lies onward and my joy behind.

LI

Thus can my love excuse the slow offence
Of my dull bearer when from thee I speed:

From where thou art why should I haste me thence?
Till I return, of posting is no need.
O what excuse will my poor beast then find
When swift extremity can seem but slow?
Then should I spur, though mounted on the wind;
In wingèd speed no motion shall I know.
Then can no horse with my desire keep pace;
Therefore desire, of perfect'st love being made,
Shall rein no dull flesh in his fiery race;
But love, for love, thus shall excuse my jade:
Since from thee going he went wilful-slow,
Towards thee I'll run and give him leave to go.

LII

So am I as the rich whose blessèd key
Can bring him to his sweet up-lockèd treasure,
The which he will not ev'ry hour survey,
For blunting the fine point of seldom pleasure.
Therefore are feasts so solemn and so rare
Since, seldom coming, in the long year set
Like stones of worth they thinly placèd are,
Or captain jewels in the carcanet.
So is the time that keeps you as my chest,
Or as the wardrobe which the robe doth hide,
To make some special instant special blest
By new unfolding his imprisoned pride.
Blessèd are you whose worthiness gives scope,
Being had, to triumph; being lacked, to hope.

LIII

What is your substance, whereof are you
made,
That millions of strange shadows on you
tend?
Since overy one hath, every one, one shade,
And you, but one, can every shadow lend.
Describe Adonis, and the counterfeit
Is poorly imitated after you.
On Helen's cheek all art of beauty set,
And you in Grecian tires are painted new.
Speak of the spring and foison of the year:
The one doth shadow of your beauty show,
The other as your bounty doth appear;
And you in every blessèd shape we know.
In all external grace you have some part,
But you like none, none you, for constant
heart.

LIV

O how much more doth beauty beauteous
seem
By that sweet ornament which truth doth
give!
The rose looks fair, but fairer we it deem
For that sweet odour which doth in it live.
The canker blooms have full as deep a dye
As the perfumèd tincture of the roses,
Hang on such thorus, and play as wantonly
When summer's breath their maskèd buds
discloses;
But for their virtue only is their show
They live unwooed and unrespected fade,
Die to themselves. Sweet roses do not so;
Of their sweet deaths are sweetest odours
made:
And so of you, beauteous and lovely youth,

When that shall fade, by verse distils your truth.

LV

Not marble nor the gildet monuments
Of princes shall outlive this powerful rhyme,
But you shall shine more bright in these contents
Than unswept stone besmeared with sluttish time.
When wasteful war shall statues overturn,
And broils root out the work of masonry,
Nor Mars his sword nor war's quick fire shall burn
The living record of your memory.
'Gainst death and all oblivious enmity
Shall you pace forth; your praise shall still find room
Even in the eyes of all posterity
That wear this world out to the ending doom.
So, till the judgement that yourself arise,
You live in this, and dwell in lovers' eyes.

LVI

Sweet love, renew thy force. Be it not said
Thy edge should blunter be than appetite,
Which but today by feeding is allayed,
Tomorrow sharpened in his former might.
So, love, be thou; although today thou fill
Thy hungry eyes even till they wink with fullness,
Tomorrow see again, and do not kill
The spirit of love with a perpetual dullness.
Let this sad int'rim like the ocean be
Which parts the shore where two contracted new

Come daily to the banks, that when they see
Return of love, more blessed may be the
view;
Or call it winter, which, being full of care,
Makes summer's welcome, thrice more
wished, more rare.

LVII

Being your slave, what should I do but tend
Upon the hours and times of your desire?
I have no precious time at all to spend,
Nor services to do, till you require;
Nor dare I chide the world-without-end hour
Whilst I, my sovereign, watch the clock for
you,
Nor think the bitterness of absence sour
When you have bid your servant once adieu.
Nor dare I question with my jealous thought
Where you may be, or your affairs suppose,
But like a sad slave stay and think of naught
Save, where you are, how happy you make
those.
So true a fool is love that in your will,
Though you do anything, he thinks no ill.

LVIII

That god forbid, that made me first your
slave,
I should in thought control your times of
pleasure,
Or at your hand th'account of hours to crave,
Being your vassal bound to stay your leisure.
O let me suffer, being at your beck,
Th'imprisoned absence of your liberty,
And patience, tame to sufferance, bide each
check,

Without accusing you of injury.
Be where you list, your charter is so strong
That you yourself may privilege your time
To what you will; to you it doth belong
Yourself to pardon of self-doing crime.
I am to wait, though waiting so be hell,
Not blame your pleasure, be it ill or well.

LIX

If there be nothing new, but that which is
Hath been before, how are our brains
beguiled,
Which, labouring for invention, bear amiss
The second burden of a former child!
O that record could with a backward look
Even of five hundred courses of the sun
Show me your image in some antique book
Since mind at first in character was done,
That I might see what the old world could say
To this composèd wonder of your frame;
Whether we are mended or whe'er better
they,
Or whether revolution be the same.
O, sure I am the wits of former days
To subjects worse have given admiring
praise.

LX

Like as the waves make towards the pebbled
shore,
So do our minutes hasten to their end,
Each changing place with that which goes
before;
In sequent toil all forwards do contend.
Nativity, once on the main of light,
Crawls to maturity, wherewith being crowned

Crookèd eclipses ’gainst his glory fight,
And time that gave doth now his gift
confound.
Time doth transfix the flourish set on youth,
And delves the parallels in beauty’s brow;
Feeds on the rarities of nature’s truth,
And nothing stands but for his scythe to mow.
And yet to times in hope my verse shall stand,
Praising thy worth despite his cruel hand.

LXI

Is it thy will thy image should keep open
My heavy eyelids to the weary night?
Dost thou desire my slumbers should be
broken
While shadows like to thee do mock my
sight?
Is it thy spirit that thou send’st from thee
So far from home into my deeds to pry,
To find out shames and idle hours in me,
The scope and tenor of thy jealousy?
O no; thy love, though much, is not so great.
It is my love that keeps mine eye awake,
Mine own true love that doth my rest defeat,
To play the watchman ever for thy sake.
For thee watch I whilst thou dost wake
elsewhere,
From me far off, with others all too near.

LXII

Sin of self-love possesseth all mine eye,
And all my soul, and all my every part;
And for this sin there is no remedy,
It is so grounded inward in my heart.
Methinks no face so gracious is as mine,
No shape so true, no truth of such account,

And for myself mine own worth do define
As I all other in all worths surmount.
But when my glass shows me myself indeed,
Beated and chapped with tanned antiquity,
Mine own self-love quite contrary I read;
Self so self-loving were iniquity.
Tis thee, my self, that for myself I praise,
Painting my age with beauty of thy days.

LXIII

Against my love shall be as I am now,
With time's injurious hand crushed and
o'erworn;
When hours have drained his blood and filled
his brow
With lines and wrinkles; when his youthful
morn
Hath travelled on to age's steepy night,
And all those beauties whereof now he's king
Are vanishing, or vanished out of sight,
Stealing away the treasure of his spring:
For such a time do I now fortify
Against confounding age's cruel knife,
That he shall never cut from memory
My sweet love's beauty, though my lover's
life.
His beauty shall in these black lines be seen,
And they shall live, and he in them still green.

LXIV

When I have seen by time's fell hand defaced
The rich proud cost of outworn buried age;
When sometime-lofty towers I see down
razed,
And brass eternal slave to mortal rage;
When I have seen the hungry ocean gain

Advantage on the kingdom of the shore,
And the firm soil win of the wat'ry main.
Increasing store with loss and loss with store;
When I have seen such interchange of state,
Or state itself confounded to decay,
Ruin hath taught me thus to ruminate:
That time will come and take my love away.
This thought is as a death, which cannot
choose
But weep to have that which it fears to lose.

LXV

Since brass, nor stone, nor earth, nor
boundless sea,
But sad mortality o'ersways their power,
How with this rage shall beauty hold a plea,
Whose action is no stronger than a flower?
O how shall summer's honey breath hold out
Against the wrackful siege of battering days
When rocks impregnable are not so stout,
Nor gates of steel so strong, but time decays?
O fearful meditation! Where, alack,
Shall time's best jewel from time's chest lie
hid,
Or what strong hand can hold his swift foot
back,
Or who his spoil of beauty can forbid?
O none, unless this miracle have might:
That in black ink my love may still shine
bright.

LXVI

Tired with all these, for restful death I cry:
As, to behold desert a beggar born,
And needy nothing trimmed in jollity,
And purest faith unhappily forsworn,

And gilded honour shamefully misplaced,
And maiden virtue rudely strumpeted,
And right perfection wrongfully disgraced,
And strength by limping sway disablèd
And art made tongue-tied by authority,
And folly, doctor-like, controlling skill,
And simple truth miscalled simplicity,
And captive good attending captain ill.
Tired with all these, from these would I be gone,
Save that to die I leave my love alone.

LXVII

Ah, wherefore with infection should he live
And with his presence grace impiety,
That sin by him advantage should achieve
And lace itself with his society?
Why should false painting imitate his cheek,
And steal dead seeming of his living hue?
Why should poor beauty indirectly seek
Roses of shadow, since his rose is true?
Why should he live now nature bankrupt is,
Beggared of blood to blush through lively veins,
For she hath no exchequer now but his,
And proud of many, lives upon his gains?
O, him she stores to show what wealth she had
In days long since, before these last so bad.

LXVIII

Thus is his cheek the map of days outworn,
When beauty lived and died as flowers do now,
Before these bastard signs of fair were borne
Or durst inhabit on a living brow;

Before the golden tresses of the dead,
The right of sepulchres, were shorn away
To live a second life on second head;
Ere beauty's dead fleece made another gay.
In him those holy antique hours are seen
Without all ornament, itself and true,
Making no summer of another's green,
Robbing no old to dress his beauty new,
And him as for a map doth nature store,
To show false art what beauty was of yore.

LXIX

Those parts of thee that the world's eye doth view
Want nothing that the thought of hearts can mend.
All tongues, the voice of souls, give thee that due,
Utt'ring bare truth even so as foes commend.
Thy outward thus with outward praise is crowned,
But those same tongues that give thee so thine own
In other accents do this praise confound
By seeing farther than the eye hath shown.
They look into the beauty of thy mind,
And that in guess they measure by thy deeds.
Then, churls, their thoughts – although their eyes were kind –
To thy fair flower add the rank smell of weeds.
But why thy odour matcheth not thy show,
The soil is this: that thou dost common grow.

LXX

That thou are blamed shall not be thy defect,

For slander's mark was ever yet the fair.
The ornament of beauty is suspect,
A crow that flies in heaven's sweetest air.
So thou be good, slander doth but approve
Thy worth the greater, being wooed of time;
For canker vice the sweetest buds doth love,
And thou present'st a pure unstainèd prime.
Thou hast passed by the ambush of young
days
Either not assailed, or victor being charged;
Yet this thy praise cannot be so thy praise
To tie up envy, evermore enlarged.
If some suspect of ill masked not thy show,
Then thou alone kingdoms of hearts shouldst
owe.

LXXI

No longer mourn for me when I am dead
Than you shall hear the surly sullen bell
Give warning to the world that I am fled
From this vile world with vilest worms to
dwell.
Nay, if you read this line, remember not
The hand that writ it; for I love you so
That I in your sweet thoughts would be forgot
If thinking on me then should make you woe.
O, if, I say, you look upon this verse
When I perhaps compounded am with clay,
Do not so much as my poor name rehearse,
But let your love even with my life decay,
Lest the vise world should look into your
moan
And mock you with me after I am gone.

LXXII

O, lest the world should task you to recite

What merit lived in me that you should love,
After my death, dear love, forget me quite;
For you in me can nothing worthy prove –
Unless you would devise some virtuous lie;
To do more for me than mine own desert,
And hang more praise upon deceasèd I
Than niggard truth would willingly impart.
O, lest your true love may seem false in this,
That you for love speak well of me untrue,
My name be buried where my body is,
And live no more to shame nor me nor you;
For I am shamed by that which I bring forth,
And so should you, to love things nothing worth.

LXXIII

That time of year thou mayst in me behold
When yellow leaves, or none, or few, do hang
Upon those boughs which shake against the cold,
Bare ruined choirs where late the sweet birds sang.
In me thou seest the twilight of such day
As after sunset fadeth in the west,
Which by and by black night doth take away,
Death’s second self, that seals up all in rest.
In me thou seest the glowing of such fire
That on the ashes of his youth doth lie
As the death-bed whereon it must expire,
Consumed with that which it was nourished by.
This thou perceiv’st, which makes thy love more strong,
To love that well which thou must leave ere long.

LXXIV

But be contented when that fell arrest
Without all bail shall carry me away.
My life hath in this line some interest,
Which for memorial still with thee shall stay.
When thou reviewest this, thou dost review
The very part was consecrate to thee.
The earth can have but earth, which is his due;
My spirit is thine, the better part of me.
So then thou hast but lost the dregs of life,
The prey of worms, my body being dead,
The coward conquest of a wretch's knife,
Too base of thee to be rememberèd.
The worth of that is that which it contains,
And that is this, and this with thee remains.

LXXV

So are you to my thoughts as food to life,
Or as sweet-seasoned showers are to the ground;
And for the peace of you I hold such strife
As'twixt a miser and his wealth is found:
Now proud as an enjoyer, and anon
Doubting the filching age will steal his treasure;
Now counting best to be with you alone,
Then bettered that the world may see my pleasure;
Sometime all full with feasting on your sight,
And by and by clean starvèd for a look;
Possessing or pursuing no delight
Save what is had or must from you be took.
Thus do I pine and surfeit day by day,
Or gluttoning on all, or all away.

LXXVI

Why is my verse so barren of new pride,
So far from variation or quick change?
Why, with the time, do I not glance aside
To new-found methods and to compounds strange?
Why write I still all one, ever the same,
And keep invention in a noted weed,
That every word doth almost tell my name,
Showing their birth and where they did proceed?
O know, sweet love, I always write of you,
And you and love are still my argument;
So all my best is dressing old words new,
Spending again what is already spent;
For as the sun is daily new and old,
So is my love, still telling what is told.

LXXVII

Thy glass will show thee how thy beauties wear,
Thy dial how thy precious minutes waste,
The vacant leaves thy mind's imprint will bear,
And of this book this learning mayst thou taste:
The wrinkles which thy glass will truly show
Of mouthèd graves will give thee memory;
Thou by thy dial's shady stealth mayst know
Time's thievish progress to eternity;
Look what thy memory cannot contain
Commit to these waste blanks, and thou shalt find
Those children nursed, delivered from thy brain,
To take a new acquaintance of thy mind.
These offices so oft as thou wilt look

Shall profit thee and much enrich thy book.

LXXVIII

So oft have I invoked thee for my muse
And found such fair assistance in my verse
As every alien pen hath got my use,
And under thee their poesy disperse.
Thine eyes, that taught the dumb on high to sing
And heavy ignorance aloft to fly,
Have added feathers to the learned's wing
And given grace a double majesty.
Yet be most proud of that which I compile,
Whose influence is thine and born of thee.
In others' works thou dost but mend the style,
And arts with thy sweet graces gracèd be;
But thou art all my art, and dost advance
As high as learning my rude ignorance.

LXXIX

Whilst I alone did call upon thy aid
My verse alone had all thy gentle grace;
But now my gracious numbers are decayed,
And my sick muse doth give another place.
I grant, sweet love, thy lovely argument
Deserves the travail of a worthier pen,
Yet what of thee thy poet doth invent
He robs thee of, and pays it thee again.
He lends thee virtue, and he stole thar word
From thy behaviour; beauty doth he give,
And found it in thy cheek: he can afford
No praise to thee but what in thee doth live.
Then thank him not for that which he doth say,
Since what he owes thee thou thyself dost pay.

LXXX

O, how I faint when I of you do write,
Knowing a better spirit doth use your name,
And in the praise thereof spends all his might,
To make me tongue-tied, speaking of your fame!
But since your worth, wide as the ocean is,
The humble as the proudest sail doth bear,
My saucy barque, inferior far to his,
On your broad main doth wilfully appear.
Your shallowest help will hold me up afloat
Whilst he upon your soundless deep doth ride;
Or, being wrecked, I am a worthless boat,
He of tall building and of goodly pride.
Then if he thrive and I be cast away,
The worst was this: my love was my decay.

LXXXI

Or I shall live your epitaph to make,
Or you survive when I in earth am rotten.
From hence your memory death cannot take,
Although in me each part will be forgotten.
Your name from hence immortal life shall have,
Though I, once gone, to all the world must die.
The earth can yield me but a common grave
When you entombèd in men's eyes shall lie.
Your monument shall be my gentle verse,
Which eyes not yet created shall o'er-read,
And tongues to be your being shall rehearse
When all the breathers of this world are dead.
You still shall live – such virtue hath my pen
–

Where breath most breathes, even in the
mouths of men.

LXXXII

I grant thou wert not married to my muse,
And therefore mayst without attaint o'erlook
The dedicated words which writers use
Of their fair subject, blessing every book.
Thou art as fair in knowledge as in hue,
Finding thy worth a limit past my praise,
And therefore art enforced to seek anew
Some fresher stamp of these time-bettering
days.
And do so, love; yet when they have devised
What strainèd touches rhetoric can lend,
Thou, truly fair, wert truly sympathized
In true plain words by thy true-telling friend;
And their gross painting might be better used
Where cheeks need blood: in thee it is
abused.

LXXXIII

I never saw that you did painting need,
And therefore to your fair no painting set.
I found – or thought I found – you did exceed
The barren tender of a poet's debt;
And therefore have I slept in your report:
That you yourself, being extant, well might
show
How far a modern quill doth come too short,
Speaking of worth, what worth in you doth
grow.
This silence for my sin you did impute,
Which shall be most my glory, being dumb;
For I impair not beauty, being mute,

When others would give life, and bring a tomb.
There lives more life in one of your fair eyes
Than both your poets can in praise devise.

LXXXIV

Who is it that says most which can say more
Than this rich praise: that you alone are you,
In whose confine immurèd is the store
Which should example where your equal grew?
Lean penury within that pen doth dwell
That to his subject lends not some small glory;
But he that writes of you, if he can tell
That you are you, so dignifies his story.
Let him but copy what in you is writ,
Not making worse what nature made so clear,
And such a counterpart shall fame his wit,
Making his style admirèd everywhere.
You to your beauteous blessings add a curse,
Being fond on praise, which makes your praises worse.

LXXXV

My tongue-tied muse in manners holds her still
While comments of your praise, richly compiled,
Reserve thy character with golden quill
And precious phrase by all the muses filed.
I think good thoughts whilst other write good words,
And like unlettered clerk still cry “Amen”
To every hymn that able spirit affords
In polished form of well-refinèd pen.

Hearing you praised I say “Tis so, ’tis true,”
And to the most of praise add something more;
But that is in my thought, whose love to you,
Though words come hindmost, holds his rank before.
Then others for the breath of words respect,
Me for my dumb thoughts, speaking in effect.

LXXXVI

Was it the proud full sail of his great verse
Bound for the prize of all-too-precious you
That did my ripe thoughts in my brain inhearse,
Making their tomb the womb wherein they grew?
Was it his spirit, by spirits taught to write
Above a mortal pitch, that struck me dead?
No, neither he nor his compeers by night
Giving him aid my verse astonishèd.
He nor that affable familiar ghost
Which nightly gulls him with intelligence,
As victors, of my silence cannot boast;
I was not sick of any fear from thence.
But when your countenance filled up his line,
Then lacked I matter; that enfeebled mine.

LXXXVII

Farewell – thou art too dear for my possessing,
And like enough thou know’st thy estimate.
The charter of thy worth gives thee releasing;
my bonds in thee are all determinate.
For how do I hold thee but by thy granting,
And for that riches where is my deserving?
The cause of this fair gift in me is wanting,

And so my patent back again is swerving.
Thyself thou gav'st, thy own worth then not knowing,
Or me to whom thou gav'st it else mistaking;
So thy great gift, upon misprision growing.
Comes home again, on better judgement making.
Thus have I had thee as a dream doth flatter:
In sleep a king, but waking no such matter.

LXXXVIII

When thou shalt be disposed to set me light
And place my merit in the eye of scorn,
Upon thy side against myself I'll fight,
And prove thee virtuous though thou art forsworn.
With mine own weakness being best acquainted,
Upon thy part I can set down a story
Of faults concealed wherein I am attainted,
That thou in losing me shall win much glory;
And I by this will be a gainer too;
For bending all my loving thoughts on thee,
The injuries that to myself I do,
Doing thee vantage, double vantage me.
Such is my love, to thee I so belong,
That for thy right myself will bear all wrong.

LXXXIX

Say that thou didst forsake me for some fault,
And I will comment upon that offence;
Speak of my lameness, and I straight will halt,
Against thy reasons making no defence.
Thou canst not, love, disgrace me half so ill,
To set a form upon desirèd change,

As I'll my self disgrace, knowing thy will.
I will acquaintance strangle and look strange,
Be absent from thy walks, and in my tongue
Thy sweet belovèd name no more shall dwell,
Lest I, too much profane, should do it wrong,
And haply of our old acquaintance tell.
For thee, against myself I'll vow debate;
For I must ne'er love him whom thou dost hate.

XC

Then hate me when thou wilt, if ever, now,
Now while the world is bent my deeds to cross,
Join with the spite of fortune, make me bow,
And do not drop in for an after-loss.
Ah do not, when my heart hath scaped this sorrow,
Come in the rearward of a conquered woe;
Give not a windy night a rainy morrow
To linger out a purposed overthrow.
If thou wilt leave me, do not leave me last,
When other petty griefs have done their spite,
But in the onset come; so shall I taste
At first the very worst of fortune's might,
And other strains of woe, which now seem woe,
Compared with loss of thee will not seem so.

XCI

Some glory in their birth, some in their skill,
Some in their wealth, some in their body's force,
Some in their garments (though new-fangled ill),

Some in their hawks and hounds, some in
their horse,
And every humour hath his adjunct pleasure
Wherein it finds a joy above the rest.
But these particulars are not my measure;
All these I better in one general best.
Thy love is better than high birth to me,
Richer than wealth, prouder than garments'
cost,
Of more delight than hawks or horses be,
And having thee of all men's pride I boast,
Wretched in this alone; that thou mays take
All this away, and me most wretched make.

XCII

But do thy worst to steal thyself away,
For term of life thou art assurèd mine,
And life no longer than thy love will stay,
For it depends upon that love of thine.
Then need I not to fear the worst of wrongs
When in the least of them my life hath end.
I see a better state to me belongs
Than that which on thy humour doth depend.
Thou canst not vex me with inconstant mind,
Since that my life on thy revolt doth lie.
O, what a happy title do I find –
Happy to have thy love, happy to die!
But what's so blessèd fair that fears no blot?
Thou mayst be false, and yet I know it not.

XCIII

So shall I live supposing thou art true
Like a deceivèd husband; so love's face
May still seem love to me, though altered
new –
Thy looks with me, thy heart in other place.

For there can live no hatred in thine eye,
Therefore in that I cannot know thy change.
In many's looks the false heart's history
Is writ in moods and frowns and wrinkles strange;
But heaven in thy creation did decree
That in thy face sweet love should ever dwell;
Whate'er thy thoughts or thy heart's workings be,
Thy looks should nothing thence but sweetness tell.
How like Eve's apple doth thy beauty grow
If thy sweet virtue answer not thy show!

XCIV

They that have power to hurt and will do none,
That do not do the thing they most do show,
Who moving others are themselves as stone,
Unmovèd, cold, and to temptation slow –
They rightly do inherit heaven's graces,
And husband nature's riches from expense;
They are the lords and owners of their faces,
Others but stewards of their excellence.
The summer's flower is to the summer sweet
Though to itself it only live and die,
But if that flower with base infection meet
The basest weed outbraves his dignity;
For sweetest things turn sourest by their deeds:
Lilies that fester smell far worse than weeds.

XCV

How sweet and lovely dost thou make the shame
Which, like a canker in the fragrant rose,

Doth spot the beauty of thy budding name!
O, in what sweets dost thou thy sins enclose!
That tongue that tells the story of thy days,
Making lascivious comments on thy sport,
Cannot dispraise, but in a kind of praise,
Naming thy name, blesses an ill report.
O, what a mansion have those vices got
Which for their habitation chose out thee,
Where beauty's veil doth cover every blot
And all things turns to fair that eyes can see!
Take heed, dear heart, of this large privilege:
The hardest knife ill used doth lose his edge.

XCVI

Some say thy fault is youth, some
wantonness;
Some say thy grace is youth and gentle sport.
Both grace and faults are loved of more and
less;
Thou mak'st faults graces that to thee resort.
As on the finger of a thronèd queen
The basest jewel will be well esteemed,
So are those errors that in thee are seen
To truths translated and for true things
deemed.
How mani lambs might the stern wolf betray
If like a lamb he could his looks translate!
How many gazers mightst thou lead away
If thou wouldst use the strenght of all thy
state!
But do not so: I love thee in such sort
As, thou being mine, mine is thy good report.

XCVII

How like a winter hath my absence been
From thee, the pleasure of the fleeting year!

What freezings have I felt, what dark days
seen,
What old December's bareness everywhere!
And yet this time removed was summer's
time,
The teeming autumn big with rich increase,
Bearing the wanton burden of the prime
Like widowed wombs after their lords'
decease.
Yet this abundant issue seemed to me
But hope of orphans and unfathered fruit,
For summer and his pleasures wait on thee,
And thou away, the very birds are mute;
Or if they sing, 'tis with so dull a cheer
That leaves look pale, dreading the winter's
near.

XCVIII

From you have I been absent in the spring
When proud-pied April, dressed in all his
trim,
Hath put a spirit of youth in everything,
That heavy Saturn laughed and leapt with
him.
Yet nor the lays of birds nor the sweet smell
Of different flowers in odour and in hue
Could make me any summer's story tell,
Or from their proud lap pluck them where
they grew,
Nor did I wonder at the lily's white,
Nor praise the deep vermilion in the rose.
They were but sweet, but figures of delight
Drawn after you, you pattern of all those;
Yet seemed it winter still, and, you away,
As with your shadow I with these did play.

XCIX

The forward violet thus did I chide:
Sweet thief, whence didst thou steal thy sweet that smells,
If not from my love's breath? The purple pride
Which on thy soft cheek for complexion dwells
In my love's veins thou hast too grossly dyed.
The lily I condemnèd for thy hand,
And buds of marjoram had stol'n thy hair;
The roses fearfully on thorns did stand,
One blushing shame, another white despair;
A third, nor red nor white, had stol'n of both,
And to his robb'ry had annexed thy breath;
But for his theft in pride of all his growth
A vengeful canker ate him up to death.
More flowers I noted, yet I none could see
But sweet or colour in had stol'n from thee.

C

Where art thou, muse, that thou forget'st so long
To speak of that which gives thee all thy might?
Spend'st thou thy fury on some worthless song,
Dark'ning thy power to lend base subject light?
Return, forgetful muse, and straight redeem
In gentle numbers time so idly spent;
Sing to the ear that doth thy lays esteem
And gives thy pen both skill and argument.
Rise, resty muse, my love's sweet face survey
If time have any wrinkle graven there.
If any, be a satire to decay
And make time's spoils despisèd everywhere.

Give my love fame faster than time wastes life;
So, thou prevene'st his scythe and crookèd knife.

CI

O truant muse, what shall be thy amends
For thy neglect of truth in beauty dyed?
Both truth and beauty on my love depends;
So dost thou too, and therein dignified.
Make answer, muse. Wilt thou not haply say
"Truth needs no colour with his colour fixed,
Beauty no pencil beauty's truth to lay,
But best is best if never intermixed"?
Because he needs no praise wilt thou be dumb?
Excuse not silence so, for't lies in thee
To make him much outlive a gilded tomb,
And to be praised of ages yet to be.
Then do thy office, muse; I teach thee how
To make him seem long hence as he shows now.

CII

My love is strengthened, though more weak in seeming.
I love not less, though less the show appear.
That love is merchandized whose rich esteeming
The owner's tongue doth publish everywhere.
Our love was new and then but in the spring
When I was wont to greet it with my lays,
As Philomel in summer's front doth sing,
And stops her pipe in growth of riper days –
Not that the summer is less pleasant now

Than when her mournful hymns did hush the night,
But that wild music burdens every bough,
And sweets grown common lose their dear delight,
Therefore like her I sometime hold my tongue,
Because I would not dull you with my song.

CIII

Alack, what poverty my muse brings forth
That, having such a scope to show her pride,
The argument all bare is of more worth
Than when it hath my added praise beside!
O blame me not if I no more can write!
Look in your glass and there appears a face
That overgoes my blunt invention quite,
Dulling my lines and doing me disgrace.
Were it not sinful then, striving to mend,
To mar the subject that before was well? –
For to no other pass my verses tend
Than of your graces and your gifts to tell;
And more, much more, than in my verse can sit
Your own glass shows you when you look in it.

CIV

To me, fair friend, you never can be old;
For as you were when first your eye I eyed,
Such seems your beauty still. Three winters cold
Have from the forests shook three summer's pride;
Three beauteous springs to yellow autumn turned

In process of the seasons have I seen,
Three April perfumes in three hot Junes burned
Since first I saw you fresh, which yet are green.
Ah yet doth beauty, like a dial hand,
Steal from his figure and no pace perceived;
So your sweet hue, which methinks still doth stand,
Hath motion, and mine eye may be deceived.
For fear of which, hear this, thou age umbred:
Ere you were born was beauty's summer dead.

CV

Let not my love be called idolatry,
Nor my belovèd as an idol show,
Since all alike my songs and praises be
To one, of one, still such, and ever so.
Kind is my love today, tomorrow kind,
Still constant in a wondrous excellence.
Therefore my verse, to constancy confined,
One thing expressing, leaves out difference.
"Fair, kind, and true" is all my argument,
"Fair, kind, and true" varying to other words,
And in this change is my invention spent,
Three themes in one, which wondrous scope affords.
Fair, kind, and true have often lived alone,
Which three till now never kept seat in one.

CVI

When in the chronicle of wasted time
I see descriptions of the fairest wights,
And beauty making beautiful old rhyme
In praise of ladies dead and lovely knights;

Then in the blazon of sweet beauty's best,
Of hand,of foot, of lip, of eye, of brow,
I see their antique pen would have expressed
Even such a beauty as you master now.
So all their praises are but prophecies
Of this our time, all you prefiguring,
And for they looked but with divining eyes
They had not skill enough your worth to sing;
For we which now behold these present days
Have eyes to wonder, but lack tongues to praise.

CVII

Not mine own fears nor the prophetic soul
Of the wide world dreaming or things to come
Can yet the lease of my true love control,
Supposed as forfeit to a confined doom,
The mortal moon hath her eclipse endured,
And the sad augurs mock their own presage;
Incertainties now crown themselves assured,
And peace proclaims olives of endless age.
Now with the drops of this most balmy time
My love looks frech, and death to me subscribes,
Since spite of him I'll live in this poor rhyme
While he insults o'er dull and speechless tribes;
And thou in this shalt find thy monument
When tyrants' crests and tombs of brass are spent.

CVIII

What's in the brain that ink may character
Which hath nod figured to thee my true spirit?

What's new to speak, what now to register,
That may express my love or thy dear merit?
Nothing, sweet boy; but yet like prayers
divine
I must each day say o'er the very same,
Counting no old thing old, thou mine, I thine,
Even as when first I hallowed thy fair name.
So that eternal love in love's fresh case
Weighs not the dust and injury of age,
Nor gives to necessary wrinkles place,
But makes antiquity for aye his page,
Finding the first conceit of love there bred
Where time and outward form would show it
dead.

CIX

O never say that I was false of heart,
Though absence seemed my flame to qualify
–
As easy might I from myself depart
As from my soul, which in the breast doth lie.
That is my home of love. If I have ranged,
Like him that travels I return again,
Just to the time, not with the time exchanged,
So that myself bring water for my stain.
Never believe, though in my nature reigned,
All frailties that besiege all kinds of blood,
That it could so preposterously be stained
To leave for nothing all thy sum of good;
For nothing this wide universe I call
Save thou my rose; in it thou art my all.

CX

Alas, 'tis true, I have gone here and there
And made myself a motley to the view,

Gored mine, own thoughts, sold cheap what
is most dear,
Made old offences of affections new.
Most true it is that I have looked on truth
Askance and strangely. But, by all above,
These blenches gave my heart another youth,
And worse essays proved thee my best of
love.
Now all is done, have what shall have no end;
Mine appetite I never more will grind
On newer proof to try an older friend,
A god in love, to whom I am confined.
Then give me welcome, next my heaven the
best,
Even to thy pure and most most loving breast.

CXI

O, for my sake do you with fortune chide,
The guilty goddess of my harmful deeds,
That did not better for my life provide
Than public means which public manners
breeds.
Thence comes it that my name receives a
brand,
And almost thence my nature is subdued
To what in works in, like the dyer's hand.
Pity me then, and wish I were renewed,
Whilst like a willing patient I will drink
Potions of eisel 'gainst my strong infection:
No bitterness that I will bitter think,
Nor double penance to correct correction.
Pity me then, dear friend, and I assure ye
Even that your pity is enough to cure me.

CXII

Your love and pity doth th'impression fill

Which vulgar scandal stamped upon my brow;
For what care I who calls me well or ill,
So you o'er-green my bad, my good allow?
You are my all the world, and I must strive
To know my shames and praises from your tongue –
None else to me, nor I to none alive,
That my steeled sense or changes, right or wrong.
In so profound abyss I throw all care
Of others' voices that my adder's sense
To critic and to flatterer stoppèd are.
Mark how with my neglect I do dispense:
You are so strongly in my purpose bred
That all the world besides, methinks, they'redead.

CXIII

Since I left you mine eye is in my mind,
And that which governs me to go about
Doth part his function and is partly blind,
Seems seeing, but effectually is out;
For it no form delivers to the heart
Of bird, of flower, or shape which it doth latch.
Of his quick objects hath the mind no part,
Nor his own vision holds what it doth catch;
For if it see the rud'st or gentles sight,
The most sweet favour or deformèd'st creature,
The mountain or the sea, the day or night,
The crow or dove, it shapes them to your feature.
Incapable of more, replete with you,
My most true mind thus makes mine eye untrue.

CXIV

Or whether doth my mind, being crowned with you,
Drink up the monarch's plague, this flattery,
Or whether shall I say mine eye saith true,
And that your love taught it this alchemy,
To make of monsters and things indigest
Such cherubins as your sweet self resemble,
Creating every bad a perfect best
As fast as objects to his beams assemble?
O, 'tis the first, 'tis flatt'ry in my seeing,
And my great mind most kingly drinks it up.
Mine eye well knows what with his gust is 'greeing,
And to his palate doth prepare the cup.
If it be poisoned, 'tis the lesser sin
That mine eye loves it and doth first begin.

CXV

Those lines that I before have writ do lie,
Even those that said I could not love you dearer;
Yet then my judgement knew no reason why
My most full flame should afterwards burn clearer.
But reckoning time, whose millioned accidents
Creep ih 'twixt vows and change decrees of kings,
Tan sacred beauty, blunt the sharp'st intents,
Divert strong minds to th'course of alt'ring things –
Alas, why, fearing of time's tyranny,
Might I not then say "Now I love you best",
When I was certain o'er incertainty,

Crowning the present, doubting of the rest?
Love is a babe; then might I not say so,
To give full growth to that which still dot grow.

CXVI

Let me not to the marriage of true minds
Admit impediments. Love is not love
Which alters when it alteration finds,
Or bends with the remover to remove.
O no, it is an ever fixèd mark
That looks on tempests and is never shaken;
It is the star to every wand'ring barque,
Whose worth's unknown although his height be taken.
Love's not time's fool, though rosy lips and cheeks
Within his bending sickle's compass come;
Love alters not with his brief hours and weeks,
But bears it out even to the edge of doom.
If this be error and upon me proved,
I never writ, nor no man ever loved.

CXVII

Accuse me thus: that I have scanted all
Wherein I should your great deserts repay,
Forgot upon your dearest love to call
Whereto all bonds do tie me day by day;
That I have frequent been with unknown minds,
And given to time your own dear-purchased right;
That I have hoisted sail to all the winds
Which should transport me farthest from your sight.

Book both my wilfulness and errors down,
And on just proof surmise accumulate;
Bring me within the level of your frown,
But shoot not at me in your wakened hate,
Since my appeal says I did strive to prove
The constancy and virtue of your love.

CXVIII

Like as, to make our appetites more keen,
With eager compounds we our palate urge;
As to prevent our maladies unseen
We sicken to shun sickness when we purge:
Even so, being full of your ne'er cloying
sweetness,
To bitter sauces did I frame my feeding,
And, sick of welfare, found a kind of
meetness
To be diseased ere that there was true
needing.
Thus policy in love, t'anticipate
The ills that were not, grew to faults assured,
And brought to medicine a healthful state
Which, rank of goodness, would by ill be
cured.
But thence I learn, and find the lesson true:
Drugs poison him that so fell sick of you.

CXIX

What potions have I drunk of siren tears
Distilled from limbecks foul as hell within,
Applying fears to hopes and hopes to fears,
Still losing when I saw myself to win!
What wretched errors hath my heart
committed
Whilst it hath thought itself so blessèd never!

How have mine eyes out of their spheres been fitted
In the distraction of this madding fever!
O benefit of ill! Now I find true
That better is by evil still made better,
And ruined love when it is built anew
Grows fairer than at first, more strong, far greater.
So I return rebuked to my content,
And gain by ills thrice more than I have spent.

CXX

That you were once unkind befriends me now,
And for that sorrow which I then did feel
Needs must I under my transgression bow,
Unless my nerves were brass or hammered steel.
For if you were by my unkindness shaken
As I by yours, you've past a hell of time,
And I, a tyrant, have no leisure taken
To weigh how once I suffered in your crime.
O that our night of woe might have remembered
My deepest sense how hard true sorrow hits,
And soon to you as you to me then tendered
The humble salve which wounded bosoms fits!
But that your trespass now becomes a fee;
Mine ransoms yours, and yours must ransom me.

CXXI

'Tis better to be vile than vile esteemed
When not to be receives reproach of being,

And the just pleasure lost, which is so deemed
Not by our feeling but by others' seeing.
For why should others' false adulterate eyes
Give salutation to my sportive blood?
Or on my frailties why are frailer spies,
Which in their wills count bad what I think good?
No, I am that I am, and they that level
At my abuses reckon up their own.
I may be straight, though they themselves be bevel;
By their rank thoughts my deeds must not be shown,
Unless this general evil they maintain:
All men are bad and in their badness reign.

CXXII

Thy gift thy tables, are within my brain
Full charactered with lasting memory,
Which shall above that idle rank remain
Beyond all date, even to eternity;
Or at the least so long as brain and heart
Have faculty by nature to subsist,
Till each to razed oblivion yield his part
Of thee, thy record never can be missed.
That poor retention could not so much hold,
Nor need I tallies thy dear love to score;
Therefore to give them from me was I bold,
To trust those tables that receive thee more.
To keep an adjunct to remember thee
Were to import forgetfulness in me.

CXXIII

No, time, thou shalt not boast that I do change!

Thy pyramids built up with newer might
To me are nothing novel, nothing strange,
They are but dressings of a former sight.
Our dates are brief, and therefore we admire
What thou do foist upon us that is old,
And rather make them born to our desire
Than think that we before have heard them told.
Thy registers and thee I both defy,
Not wond'ring at the present nor the past;
For thy records and what we see doth lie,
Made more or less by thy continual haste
This I do vow, and this shall ever be:
I will be true despite thy scythe and thee.

CXXIV

If my dear love were but the child of state
It might for fortune's bastard be unfathered,
As subject to time's love or to time's hate,
Weeds among weeds or flowers with flowers gathered.
No, it was builded far from accident;
It suffers not in smiling pomp, nor falls
Under the blow of thralled discontent
Whereto th'inviting time our fashion calls.
It fears not policy, that heretic
Which works on leases of short-numbered hours,
But all alone stands hugely politic,
That it nor grows with heat nor drowns with showers.
To this I witness call the fools of time,
Which die for goodness, who have lived for crime.

CXXV

Were’t aught to me I bore the canopy,
With my extern the outward honouring,
Or laid great bases for eternity
Which proves more short than waste or ruining?
Have I not seen dwellers on form and favour
Lose all and more by paying too much rent,
For compound sweet forgoing simple savour,
Pitiful thrivers in their gazing spent?
No, let me be obsequious in thy heart,
And take thou my oblation, poor but free,
Which is not mixed with seconds, knows no art
But mutual render, only me for thee.
Hence, thou suborned informer! A true soul
When most impeached stands least in thy control.

CXXVI

O thou my lovely boy, who in thy power
Dost hold time’s fickle glass, his sickle-hour;
Who hast by waning grown, and therein show’st
Thy lovers withering as thy sweet self grow’st –
If nature sovereign mistress over wrack,
As thou goest onwards still will pluck thee back,
She keeps thee to this purpose: that her skill
May time disgrace, and wretched minutes kill.
Yet fear her; O thou minion of her pleasure!
She may detain but not still keep her treasure.
Her audit, though delayed, answered must be,
And her quietus is to render thee.

CXXVII

In the old age black was not counted fair,
Or if it were, it bore not beauty's name;
But now is black beauty's successive heir,
And beauty slandered with a bastard shame:
For since each hand hath put on nature's
power,
Fairing the foul with art's false borrowed
face,
Sweet beauty hath no name, no holy bower,
But is profaned, if not lives in disgrace.
Therefore my mistress' eyes are raven-black,
Her brow so suited, and they mourners seem
At such who, not born fair, no beauty lack,
Sland'ring creation with a false esteem.
Yet so they mourn, becoming of their woe,
That every tongue says beauty should look so.

CXXVIII

How oft, when thou, my music, music play'st
Upon that blessed wood whose motion
sounds
With thy sweet fingers when thow gently
sway'st
The wiry concord that mine ear confounds,
Do I envy those jacks that nimble leap
To kiss the tender inward of thy hand
Whilist my poor lips, which should that
harvest reap,
At the wood's boldness by thee blushing
stand!
To be so tickled they would change their state
And situation with those dancing chips
O'er whom thy fingers walk with gentle gait,
Making dead wood more blessed than living
lips.
Since saucy jacks so happy are in this,

Give them thy fingers, me thy lips to kiss.

CXXIX

Th'expense of spirit in a waste of shame
Is lust in action; and till action, lust
Is perjured, murd'rous, bloody, full of blame,
Savage, extreme, rude, cruel, not to trust,
Enjoyed no sooner but despisèd straight,
Past reason hunted, and no sooner had
Past reason hated as a swallowed bait
On purpose laid to make the taker mad;
Mad in pursuit and in possession so,
Had, having, and in quest to have, extreme;
A bliss in proof and proved, a very woe;
Before, a joy proposed; behind a dream.
All this the world well knows, yet none
knows well
To shun the heaven that leads men to this hell.

CXXX

My mistress' eyes are nothing like the sun;
Coral is far more red than her lips'red.
If snow be white, why then her breasts are
dun;
If hairs be wires, black wires grow on her
head.
I have seen roses demasked, red and white,
But no such roses see I in her cheeks;
And in some perfumes is there more delight
Than in the breath that from my mistress
reeks.
I love to hear her speak, yet well I know
That music hath a far more pleasing sound.
I grant I never saw a goddess go:
My mistress when she walks treads on the
ground.

And yet, by heaven, I think my love as rare
As any she belied with false compare.

CXXXI

Thou art as tyrannous so as thou art
As those whose beauties proudly make them cruel,
For well thou know'st to my dear doting heart
Thou art the fairest and most precious jewel.
Yet, in good faith, some say that thee behold
Thy face hath not the power to make love groan.
To say they err I dare not be so bold,
Although I swear it to myself alone;
And, to be sure that is not false I swear,
A thousand groans but thinking on thy face
One on another's neck do witness bear
Thy black is fairest in my judgement's place
In nothing art thou black save in thy deeds,
And thence this slander, as I think, proceeds.

CXXXII

Thine eyes I love, and they, as pitying me
Knowing thy heart torment me with disdain
Have put on black, and loving mourners be,
Looking with pretty ruth upon my pain;
And truly, not the morning sun of heaven
Better becomes the gray cheeks of the east,
Nor that full star that ushers in the even
Doth half that glory to the sober west,
As those two mourning eyes become thy face.
O, let it then as well beseem thy heart
To mourn for me, since mourning doth thee grace,
And suit thy pity like in every part.
Then will I swear beauty herself is black,

And all they foul that thy complexion lack.

CXXXIII

Beshrew that heart that makes my heart to groan
For that deep wound it gives my friend and me!
Is't not enough to torture me alone,
But slave to slavery my sweet'st friend must be?
Me from myself thy cruel eye hath taken,
And my next self thou harder hast engrossed.
Of him, myself, and thee I am forsaken
A torment thrice threefold thus to be crossed.
Prison my heart in thy steel bosom's ward,
But then my friend's heart let my poor heart bail;
Whoe'er keeps me, let my heart be his guard;
Thou canst not then use rigour in my jail.
And yet thou wilt; for I, being pent in thee,
Perforce am thine, and all that is in me.

CXXXIV

So, now I have confessed that he is thine,
And I myself am mortgaged to thy will,
Myself I'll forfeit, so that other mine
Thou wilt restore to be my comfort still.
But thou wilt not, nor he will not be free,
For thou art covetous, and he is kind.
He learned but surety-like to write from me
Under that bond that him as fast doth bind.
The statute of thy beauty thou wilt take,
Thou usurer that putt'st forth all to use,
And sue a friend came debtor for my sake;
So him I lose through my unkind abuse.
Him have I lost; thou hast both him and me;

He pays the whole, and yet am I not free.

CXXXV

Whoever hath her wish, thou hast thy Will,
And Will to boot, and Will in overplus.
More than enough am I that vex thee still,
To thy sweet will making addition thus.
Wilt thou, whose will is large and spacious,
Not once vouchsafe to hide my will in thine?
Shall will in others seem right gracious,
And in my will no fair acceptance shine?
The sea, all water, yet receives rain still,
And in abundance addeth to his store;
So thou, being rich in Will, add to thy Will
One will of mine to make thy large Will more.
Let no unkind no fair beseechers kill;
Think all but one, and me in that one Will.

CXXXVI

If thy soul check thee that I come so near,
Swear to thy blind soul that I was thy Will,
And will, thy soul knows, is admitted there;
Thus far for love my love-suit, sweet, fulfil.
Will will fulfil the treasure of thy love,
Ay, fill it full with wills, and my will one.
In things of great receipt with ease we prove
Among a number one is reckoned none.
Then in the number let me pass untold,
Though in thy store’s account I one must be;
For nothing hold me, so it please thee hold
That nothing me a something, sweet, to thee.
Make but my name thy love, and love that still,
And then thou lov’st me for my name is Will.

CXXXVII

Thou blind fool love, what dost thou to mine
eyes
That they behold and see not what they see?
They know what beauty is, see where it lies,
Yet what the best is take the worst to be.
If eyes corrupt by over-partial looks
Be anchored in the bay where all men ride,
Why of eyes' falsehood hast thou forged
hooks
Whereto the judgement of my heart is tied?
Why should my heart think that a several plot
Which my heart knows the wide world's
common place?
Or mine eyes, seeing this, say this is not,
To put fair truth upon so foul a face?
In things right true my heart and eyes have
erred,
And to this false plague are they now
transferred.

CXXXVIII

When my love swears that she is made of
truth
I do believe her though I know she lies,
That she might think me some untutored
youth
Unlearned in the world's false subtleties.
Thus vainly thinking that she thinks me
young,
Although she knows my days are past the
best,
Simply I credit her false-speaking tongue;
On both sides thus is simple truth suppressed.
But wherefore says she not she is unjust,

And wherefore say not I that I am old?
O, love's best habit is in seeming trust,
And age in love loves not to have years told.
Therefore I lie with her, and she with me,
And in our faults by lies we flattered be.

CXXXIX

O, call not me to justify the wrong
That thy unkindness lays upon my heart.
Wound me not with thine eye but with thy tongue;
Use power with power, and slay me not by art.
Tell me thou lov'st elsewhere, but in my sight,
Dear heart, forbear to glance thine eye aside.
What need'st thow wound with cunning when thy might
Is more than my o'erpresed defence can bide?
Let me excuse thee:" Ah, my love well knows
Her pretty looks have been mine enemies,
And therefore from my face she turns my foes
That they elsewhere might dart their injuries."
Yet do not so; but since I am near slain,
Kill me outright with looks, and rid my pain

CXL

Be wise as thou art cruel; do not press
My tongue-tied patience with too much disdain,
Lest sorrow lend me words, and words express
The manner of my pity-wanting pain.
If I might teach thee wit, better it were,
Though not to love, yet, love, to tell me so –
As testy sick men when their deaths be near

No news but health from their physicians
know.
For if I should despair I should grow mad,
And in my madness might speak ill of thee.
Now this ill-wresting world is grown so bad
Mad slanderers by mad ears believèd be.
That I may not be so, nor thou belied,
Bear thine eyes straight, though thy proud
heart go wide.

CXLI

In faith, I do not love thee with mine eyes,
For they in thee a thousand errors note;
But ’tis my heart that loves what they despise,
Who in despite of view is pleased to dote.
Nor are mine ears with thy tongue’s tune
delighted,
Not tender feeling to base touches prone;
Nor taste nor smell desire to be invited.
To any sensual feast with thee alone;
But my five wits nor my five senses can
Dissuade one foolish heart from serving thee,
Who leaves unswayed the likeness of a man,
Thy proud heart’s slave and vassal-wretch to
be.
Only my plague thus far I count my gain:
That she that makes me sin awards me pain.

CXLII

Love is my sin, and thy dear virtute hate,
Hate of my sin grounded on sinful loving.
O, but with mine compare thou thine own
state,
And thou shalt find it merits not reproving;
Or if it do, not from those lips of thine
That have profaned their scarlet ornaments

And sealed false bonds of love as oft as mine,
Robbed others' beds' revenues of their rents.
Be it lawful I love thee as thou lov'st those
Whom thine eyes woo as mine importune
thee.
Root pity in thy heart, that when it grows
Thy pity may deserve to pitied be.
If thou dost seek to have what tho dost hide,
By self example mayst thou be denied !

CXLIII

Lo, as a care-full housewife runs to catch
One of her feathered creatures broke away,
Sets down her babe and makes all swift
dispatch
In pursuit of the thing she would have stay,
Whilst her neglected child holds her in chase,
Cries to catch her whose busy care is bent
To follow that which flies before her face,
Not prizing her poor infant's discontent:
So runn'st thou after that which flies from
thee,
Whilst I, thy babe, chase thee afar behind;
But if thou catch thy hope, turn back to me
And play the mother's part: kiss me, be kind.
So will I pray that thou mayst have thy Will
If thou turn back and my loud crying still.

CXLIV

Two loves I have, of comfort and despair,
Which like two spirits do suggest me still.
The better angel is a man right fair,
The worser spirit a woman coloured ill.
To win me soon to hell my female evil
Tempteth my better angel from my side,
And would corrupt my saint to be a devil,

Wooing his purity with her foul pride;
And whether that my angel be turned fiend,
Suspect I may, yet not directly tell;
But being both from me, both to each friend,
I guess one angel in another's hell.
Yet this shall I ne'er know, but live in doubt
Till my bad angel fire my good one out.

CXLV

Those lips that love's own hand did make
Breathed forth the sound that said "I hate"
To me that languished for her sake;
But when she saw my woeful state,
Straight in her heart did mercy come,
Chiding that tongue that ever sweet
Was used in giving gentle doom,
And taught it thus anew to greet:
"I hate" she altered with an end
That followed it as gentle day
Doth follow night who, like a fiend,
From heaven to hell is flown away.
"I hate" from hate away she threw,
And saved my life, saying "not you".

CXLVI

Poor soul, the centre of my sinful earth,
My sinful earth these rebel powers array;
Why dost thou pine within and suffer dearth,
Painting thy outward walls so costly gay?
Why so large cost, having so short a lease,
Dost thou upon thy fading mansion spend?
Shall warns, inheritors of this excess,
Eat up thy charge? Is this thy body's end?
Then, soul, live thou upon thy servant's loss,
And let that pine to aggravate thy store.
Buy terms divine in selling hours of dross;

Within be fed, without be rich no more.
So shalt thou feed on death, that feeds on men
And death once dead, there's no more dying
then.

CXLVII

My love is as a fever, longing still
For that which longer nurseth the disease,
Feeding on that which doth preserve the ill,
Th'uncertain sickly appetite to please.
My reason, the physician to my love,
Angry that his prescriptions are not kept,
Hath left me, and I desperate now approve
Desire is death, which physic did except.
Past cure I am, now reason is past care,
And frantic mad with evermore unrest.
My thoughts and my discourse as madmen's
are,
At random from the truth vainly expressed;
For I have sworn thee fair, and thought thee
bright,
Who art as black as hell, as dark as night.

CXLVIII

O me, what eyes hath love put in my head,
Which have no correspondence with true
sight!
Or if they have, where is my judgement fled,
That censures falsely what they see aright?
If that be fair whereon my false eyes dote,
What means the world to say it is not so?
If it be not, then love doth well denote
Love's eye is not so true as all men's. No,
How can it, O, how can love's eye be tears?
That is so vexed with watching and with
tears?

No marvel then though I mistake my view:
The sun itself sees not till heaven clears.
Ocunning love, with tears thou keep'st me blind
Lest eyes, well seeing, thy foul faults should find!

CXLIX

Canst thou, O cruel, say I love thee not
When I against myself with thee partake?
Do I not think on thee when I forgot
Am of myself, all-tyrant, for thy sake?
Who hateth thee that I do call my friend?
On whom frown'st thou that I do fawn upon?
Nay, if thou lour'st on me, do I not spend
Revenge upon myself with present moan?
What merit do I in myself respect
That is so proud thy service to despise,
When all my best doth worship thy defect,
Commanded by the motion of thine eyes?
But, love, hate on; for now I know thy mind.
Those that can see thou lov'st, and I am blind.

CL

O, from what power hast thou this powerful might
With insufficiency my heart to sway.
To make me give the lie to my true sight
And swear that brightness doth not grace the day?
Whence hast thou this becoming of things ill,
That in the very refuse of thy deeds
There is such strength and warrantise of skill
That in my mind thy worst all best exceeds?
Who taught thee how to make me love thee more

The more I hear and see just cause of hate?
O, though I love what others do abhor,
With others thou shouldst not abhor my state.
If thy unworthiness raised love in me,
More worthy I to be beloved of thee.

CLI

Love is too young to know what conscience
is,
Yet who knows not conscience is born of
love?
Then, gentle cheater, urge not my amiss,
Lest guilty of my faults thy sweet self prove.
For, thou betraying me, I do betray
My nobler part to my gross body's treason.
My soul doth tell my body that he may
Triumph in love; flesh stays no farther reason,
But rising at thy name doth point out thee
As his triumphant prize. Proud of this pride,
He is contented thy poor drudge to be,
To stand in thy affairs, fall by thy side.
No want of conscience hold it that I call
Her "love" for whose dear love I rise and fall.

CLII

In loving thee thou know'st I am forsworn,
But thou art twice forsworn to me love
swearing:
In act thy bed-vow broke, and new faith torn
In vowing new hate after new love bearing.
But why of two oaths' breach do I accuse
thee,
When I break twenty? I am perjured most,
For all my vows are oaths but to misuse thee,
And all my honest faith in thee is lost.

For I have sworn deep oaths of thy deep kindness,
Oaths of thy love, thy truth, thy constancy,
And to enlighten thee gave eyes to blindness,
Or made them swear against the thing they see.
For I have sworn thee fair-more perjured eye
To swear against the truth so foul a lie.

CLIII

Cupid laid by his brand and feel asleep.
A maid of Dian's this advantage found,
And his love-kindling fire did quickly steep
In a cold valley-fountain of that ground,
Which borrowed from this holy fire of love
A dateless lively heat, still to endure,
And grew a seething bath which yet men prove
Against strange maladies a sovereign cure.
But at my mistress' eye love's brand new fired,
The boy for trial needs would touch my breast.
I, sick withal, the help of bath desired,
And thither hied, a sad distempered guest,
But found no cure; the bath for my help lies
Where Cupid got new fire: my mistress' eyes.

CLIV

The little love-god lying once asleep
Laid by his side his heart-inflaming brand,
Whilst many nymphs that vowed chaste life to keep
Came tripping by; but in her maiden hand
The fairest votary took up that fire

Which many legions of true hearts had
warmed,
And so the general of hot desire
Was sleeping by a virgin hand disarmed.
This brand she quenchèd in a cool well by,
Which from love's fire took heat perpetual,
Growing a bath and healthful remedy
For men diseased; but I, my mistress' thrall,
Came there for cure; and this by that I prove:
Love's fire heats water, water cools not love.

Table of Contents

Sonete
Sonnets

Table of Contents

Sonete 5
Sonnets 76